

Petr Nacházek

Poutník III

„Tak jak je na tom?“ Otázal se mě plukovník. Po amputaci končetiny se zdál v podivuhodné kondici.

„Dobře.“ Odpověděl jsem neutrálně.

„Můžete být konkrétní, doktore...“ Naléhal.

„Ano...“ Odmlčel jsem se, nějak jsme si s tím chlapem nepadli do oka, už několikrát si naběhnul a není sto se poučit.

„Ano... myslím, že bude dobrá.“

„Hmm a co preparát?“ Zeptal se.

Pokrčil jsem rameny.

„A co myslíte vy?“ Plukovník zřejmě zaskočen otázkou jen zmateně zakoktal.

„Tak vidíte. Já bych nerad honil dva Poutníky!“

„Ale... říkal jste... Můžeme jí dát obojek...“ Navrhnul.

„Jak psovi?“

„No a proč ne? Řekneme jí, že to je bezpečnostní zařízení, nevím, něco už vymyslíme, že jí to pomůže a tak...“

Nic jsem neříkal. Po minutě mlčení se mně opět zeptal:

„A co testy?“

„Myslíte ty na zvířatech?“

Kývnul.

„Už jsme to probírali: Zvýšená odolnost a agresivita, snížená teplota... atd. Myslel jsem, že jste četl zprávu?“

„Hergot doktore!“ Rozčílil se plukovník. „To víte že jsem ji četl! Přišel jsem o několik svých nejlepších lidí a vy mi tu zde... Proč nechcete spolupracovat?!“

„Já?“ Otočil jsem se na něj.

„Vy, vy jste se totiž vůbec nepoučil! Tohle není žádný normální nepřítel! Naše rodina se ho dvěstě roků snaží nalézt a dopadnout a pokaždé nám ten prevít upláchl a vy si mi stěžujete, že nechci spolupracovat!“ Byl jsem rudý vzteky. Co si ten chlap myslí?!

„A co vaši kolegové z Gentechu?“ Naléhal dál.

„Gentech? To jsou blázni! Dokážou stvořit akorát zrůdy.“ Plukovník mi připomněl tamního ředitele dr. Gerbera, žije v bludu, chce udělat nadčlověka pomocí ozařovaných buněk z placenty. Blázen.

„Mám osobní zájem ho dopadnout.“ Pokračoval a poklepal si při tom na protězu. „Chci vyzkoušet všechno, rozumíte? Mám takový plán...“

Podíval jsem se mu do očí, měl je modré jak led v Antarktidě, typický představitel árijské rasy. Baron a ještě k tomu Prušák.

„Jak myslíte.“ Odpověděl jsem, dívaje se mu zpříma do tváře. „Jsem na ten váš plán zvědav! Do zprávy ale napíšu, že přípravek nebyl klinicky plně odzkoušen.“ Nehnul při tom ani brvou.

„Kdy?“ Zeptal se.

„Příští týden.“

XXXXX

Korsika.

Tam bylo vždycky dobře. Mám tu jeden dům o který se mi stará už několik generací jedna rodina, na nic se neptají a jsou nanejvíš diskrétní. To je na Korsice starý dobrý zvyk. Lidi to mají v krvi, bývalo to útočiště pirátů, zločinců a různých zběhů a zlodějů. Kdo se moc ptal, mohl rychle umřít. Není mu divné, že se o dům stará už pátá generace.

Krásné místo. Vždy se sem rád vracím, ale tentokrát jsem si sem přijel lízat rány, které jsem utržil po tom zběsilém úprku Evropou.

Dům je postaven vysoko na útesu, okna jsou až v druhém patře a dveře jsou ocelové, pobité dubovými fošnami. Dům nemá zahradu, jen malý dvorek kde je kůlna na nářadí a nějaké dřevo.

Dědovi ani nebylo divné když jsem si přišel pro klíče. Naposledy jsem ho viděl, když mu bylo asi pětatřicet, to měl dva syny. Jeden z nich už nežije, dobrý důvod aby krevní msta pokračovala další generaci. Moc toho nenamluví, pořád kouří ty hrozný místní cigára a nebo si je sám balí. Když mě

spatřil, jen se mu zablýsklo v očích, šáhl do kapsy a vyndal starý těžký klíč. Mlčky mi ho podal a zase zavřel dveře.

Tak to má být.

Kdyby jen tušil, že jsem to vzájemné vraždění před lety rozehrál já...

Tahle končina ostrova byla nějaká moc klidná a takhle lidé mají jiné starosti, než hlídat to, že do jednoho baráku chodí pořád stejný člověk takovou dobu.

Je tomu už víc jak stopadesát roků, co se chtěli spojit ty dva mocné rody, zemřelo při tom třicet lidí. Měla to být největší svatba, ale naaranžoval jsem to tak, že z toho bylo málem všeobecné povstání. Od té doby si tu neustále podřezávají krky. Obvykle je to tak: Narodí se syn, nebo dcera, nechaj je vyrůst, zplodit děti a pak je zabijou. Děti vyrostou, pomstěj rodiče a pak zemřou a nebo je vezmou jako rukojmí. To je ta horší varianta. Tady se rukojmí nevyměňují, po částech jim je vracej. Každou neděli přijede pošťák s balíčkem... Ten zvyk jsem sem přivezl z Indie, brzo se rozšířil po celém ostrově. Z toho zešílí i ten největší klid'as, jen můj děda je celkem v pohodě, občas je sice v jeho očích stopa šílenství, ale jinak působí celkem klidným dojmem: Sedí v kavárně, tiše hovoří se svými kamarády, pokušuje a pozoruje okolí. On si ale okolí neprohliží jako většina lidí, těká očima sem a tam jak lišák před tím, než vlez do kurníku. Zdejší lidi mají podivně vyvinutý šestý smysl, co se týče možného ohrožení.

Je mi tu dobře.

Policie je i na poměry ve středomoří dost laxní. Vendeta je samozřejmě už řadu let oficiálně zakázaná, ale co ostatně není... Pravdou je, že už to není to co bývalo. Byly doby, kdy se nedalo ani chodit po ulicích, místní orgány ale prohlašovaly, že je tu klid, nikdo nechtěl mít nic společného s francouzskou vládou. Tohle je lepší než okupace, prohlašovali místní lidé.

Asi to tak má být.

Ležel jsem na své staré posteli stlučené z velkých trámů a díval se do stropu. Lezl tam velký pavouk, jeho přední nohy šátravě prohledávaly prostor před sebou. Něco mi to připomínalo...

xxxxx

Otevřely se dveře do pokoje a v nich stál doktor. Asi se něco stalo, protože chodí vždy na třetí hodinu a teď jsou teprve dvě. Doktor je celkem fajn, ale ostatní lidé zde nejsou hodní. Tedy ne že by mi něco dělali, ale poslední dobou po mě nějak divně pokukují...nevím co si mám myslet. Už jsem tu čtyři roky a postrádá to nějaký smysl.

„Tak jak se ti daří Karolínó?“ Zeptal jsem se malé, nechce abychom jí říkali Karolínka, má na to špatné vzpomínky...

„Dobře, pane doktore.“ Nevím, proč si mě tak zkoumavě prohlíží. Jako bych byla nemocná, vůbec poslední týden kolem mě chodí nějak moc opatrně.

„Víš, měli bychom si promluvit...“ Začal jsem trochu neobratně. Karolínka si mě se zájmem prohlížela, je jí sedmnáct a už to není to vystrašený a brečící štěně, jako před lety, kdy jsme jí zachránili. Dnes by namlátila devíti z deseti chlapů a ten desátý by na tom nebyl taky zrovna nejlíp.

„No...o budoucnosti. Asi ti je jasné, že tvůj...trénink musí k něčemu být. Takhle netráví čas většina dívek v tvém věku...“

„Už jsem se vás na to taky několikrát ptala.“ Odpověděla jsem mu. Že by mi zrovna dneska řekli proč tu jsem? Těžko. To je pořád jen samé mlácení do pytle a střílení, vždy když se na něco zeptám, tak mi naloží další kilometr navíc.

„Ano, ano já vím, ale je to velice citlivé téma...“

„Poslouchám.“

Poslouchám, ona řekne jen poslouchám, má tedy dobré nervy. To je dobře.

„Víš ty tvoje sny... Co jsi měla, nebyly jen sny, něco, něco málo byla i skutečnost. Stalo se ti a ne jenom tobě něco moc ošklivého a to bychom měli... Měli nadobro zničit.“ Nic na to neřekla, jen se na mne podezřívavě dívala, začal jsem se potit.

„No, zajímá tě to?“

„Zajímá.“ Co může chtít? Je to jen další hra po které bude následovat trest, nebo další cvičení? Špatné sny občas mám, ale jak mi řekl jeden hodný pán, tak to je další cvičení odehrávající se pouze v mé hlavě. Kromě toho, už ty sny moc nemívám, tak o co mu jde?

„Tak fajn. Před lety ti někdo moc ublížil a ublížil i mnoha lidem, i lidem ve tvém okolí.“ Začal jsem jít rovnou k věci. Kývla.

„Mnoho lidí umřelo, tys měla štěstí.“ Tak to je ono. „Štěstí a nás.“ Pokračoval jsem. „Ale teď přišla doba, kdy by bylo dobré zlo zastavit, aby už nepáchalo ty špatnosti. Víš? Chápeš?“ Zase jenom kývla. Nevím jestli a co si vůbec pamatuje.

„Ták, správně. Jak jistě víš, jsou věci které ještě nedokážeš... uzvednou tu velkou činku, skočit z deseti metrů, zmlátit Jurgena...“ Zasmál jsem se. Nehnula ani brvou, jen po mě dál koukala.

„Co ty na to?“ Zeptal jsem se opět, abych ji zapojil do diskuse.

„Jurgena jednou zmlátím. Pořád dělá jedno a to samé, ale zatím je rychlejší než já.“

„Ano, to ano, ale...“

„Skočit z deseti metrů s tou novou uniformou bych měla také zvládnout.“

„Já vím, možná...“

„A tu velkou činku?“ Zasvítily ji oči. „Včera jsem ji zvedla.“

„Ano? To jsem nevěděl.“ Ticho. Už vím, že jsem na to šel špatně. Chtěl jsem se zvednout, ale usadila mě.

„Jde o Poutníka?“

„Co...co, to. Jak to víš?“

„Jsem tu už dost dlouho doktore. Proč o něm nechce nikdo mluvit?“

„Není to bezpečné. Řekl bych.“

„Proč jste přišel?“ Zeptala se.

„No má to s ním co do činění... Potřebujem pomoci.“

„Ode mne?“ Pochybovačně jsem se zatvářila.

„Ano, musíš ale podstoupit jednu... operaci.“

„Operaci?“

„Ano, je to dost nebezpečné...“ Začal jsem s ní mluvit na rovinu a řekl jí o věcech, o kterých bych neměl mluvit, ale bůhví co všechno ví. Je dost bystrá a inteligentní, nechtěl bych být pak její nepřítel.

Nakonec se mne zeptala:

„A ta výměna krve, zkoušeli jste to někde?“

„Zatím jenom na zvířatech.“

„S jakým výsledkem?“

„No...zvířata žila celkem normálně dál.“

„Celkem?“

„Ano, jen některé jejich chování nebylo úplně... běžné.“

„Například?“ Zase se optala, jde přímo na tělo.

„No...třeba zvýšená odolnost... snížená tělesná teplota a tak.“

„A dál?“

„Některá byla trochu agresivní...“ Pokývala hlavou.

„A mě chcete místo králíka?“

„Jakou mám jistotu že mě nezabijete, když budu kousat?“

„Dostaneš obojek.“ Musel jsem jí to říci, nechtěl jsem s ní hrát špinavou hru, jakou často hraje plukovník.

„Obojek? Co je to zač, jako na psa? Vodítko nedostanu?“

„Ne, v obojku je malá nálož plastické trhaviny. Když si budeš chtít obojek sundat, vybuchne, když budeš daleko od vysílače vybuchne, když ohrožíš někoho z nás...“

„Vybuchne. To mi je jasné a co potom?“

„Budeš hledat Poutníka a zabiješ ho.“ Oba jsme se na sebe podívali.

„Na vybranou moc nemám, co?“ Řekla po chvíli. Zakroutil jsem hlavou.

„Budeš žít jako Poutník, budeš se chovat jako Poutník, budeš myslet jako Poutník a s pomocí jeho vlastností, jeho myšlení ho najdeš. Buď ho zabiješ sama, nebo ho zabijem my.“

„I když budu žít jako Poutník, budu se tak chovat a myslet a nenajdu ho?“

„Obojek. Máš pořád na sobě obojek, nezapomeň.“

„Alespoň se mnou jednáte na rovinu doktore.“

„Když odmítnu?“

„Nic, nic se neděje, budeš jedna z nás a když se mu náhodou připleteš do cesty, tak tě zabije. To, co umíš dnes ti pomůže přežít celkem dobře v dnešním světě, ale proti němu... to nestačí.“

Začala chodit po místnosti, sem a tam. Přemýšlela, do její duše jsem neviděl, ale musel se tam odehrávat velký boj. Nakonec řekla:

„Jo, ale chci vidět rodiče a sestru! A chci s nimi mluvit!“

„To ti nepovolí, je to příliš nebezpečné. Plukovník by to nikdy nepovolil, na to ho znám moc dobře.“

„Tak máte smůlu! Já myslela, že se s vámi dá mluvit!“

„To dá, ale...“

„Pořád ode mne něco chcete, ale když chci něco já tak mám smůlu, proč?!“ Vstala a koutkem oka jsem viděl, jak ji zbělely klouby.

„No dobře, dobře...uklidni se, já...uvidím co se dá dělat...“

Sakra! Pomyslela jsem si, proč si vybrali zrovna mne! Já vím, viděla jsem ho a můžu ho znovu poznat, ale...

xxxxx

Zajímalo by mne, jestli jsem je setřásl... Vždy, když už to vypadalo že už jsem jim unikl, tak mě zase vyčmouchali. Trvá to už strašně dlouho, žiju v neustálém strachu a paranoii.

Pavouk se pomalu blížil ke komárovi, co byl zavěšen zespoda na trámu. Pak najednou skok a komára semlela jeho kusadla, jak když spadne dítě do šrotovníku... Nohy a tělo má už dávno rozemletý, ale ručičky pořád vztahuje úpěnlivě nahoru. Bože, jak je to dávno!

Pavouk baštil tučný oběd a já přemýšlel o poslední honičce, zvláště o tom, jestli jsem za sebou zametl všechny stopy. V tom tunelu to bylo o fous... Mysleli si že mě mají, dokonce proto obětovali asi sedmdesát lidí v tom autobuse, ale naštěstí se umím protáhnout i opravdu úzkou ventilačkou. Granát který tam za mnou poslali, mi sice utrhnul ušní bubínky, ale to nebylo poprvé. Horší bylo, že jsem na půl dne přišel o zrak. Tlaková vlna mi doslova vytlačila oči z důlků. Musel jsem se zaseknout v jednom ohybu kanalizace, kam za mnou nemohli poslat toho dálkově řízenýho robota a tam jsem počkal, než jsem se dal trochu dohromady. Okolí tunelu bylo neprodyšně uzavřeno, ale podařilo se mi prorazit. Pravda, něco jsem slíznul, ale měl jsem na sobě tři neprůstřelný vesty...

Tyhle typy pavouků nemám rád, já raději vyčkávám, až mi oběť sama zkříží cestu.

xxxxx

„Jste tedy připravená?“ Kývla jsem. Ležela jsem nahá na stole už půl hodiny, i kovový obojek na krku dávno přestal studit. Byla jsem oblepení sondami a do žíly mi zavedli kanylu. Setkání s rodiči minulý týden neproběhlo tak, jak bych si představovala. Sestra mě nepoznala a matka když jsem jí řekla že pracuji v jedné zahraniční firmě jako konzultantka, tak něco zasyčela o děvkách a o pitomý dceři...

„Sakra!“

„Prosím?“ Zeptal se mě tlustý lapiduch, který si mne pořád slídívě prohlížel.

„Nic, jen jsem si na něco vzpomněla.“

„Teď se prosím musíte soustředit a hlásit nám, co se s vámi děje. Chápete, potřebujeme vědět všechno: Mravenčení na nohou, horkost, závratě... Chápete Karolínko?“

„Ano.“ Kreténe!

„Tak se připravte, nemělo by to bolet, ale raději vás přivážeme těmahle řemenama...pro jistotu.“

Začali mne stahovat tlustými koženými řemeny. Za chvíli jsem se nemohla ani pohnout, i hlavu mi ovázali.

„Začneme.“ V jeho hlase nebyla ani stopa po nějaké lidskosti.

Sledovala jsem baňku nad mou levou nohou, jak se tekutina v ní začíná postupně přesunovat blíž a blíž ke mne. Bylo to nažloutlý hustý želé, takový sliz, nebo hnis... Už to bylo blízko...

Prosebně se na mne podívala... Mohl jsem jen zvednout palec, nic víc se už udělat nedalo, preparát vniknul do žíly.

Laboratoř byla střežená asi padesáti plně ozbrojenými vojáky. Plukovník stál vedle mne a vše sledoval. Ležela před námi jak při porodu, máme tak možnost sledovat všechny změny, ke kterým by mohlo dojít během přerodu organismu.

Jakmile preparát vniknul do těla, plukovník odjistil dálkový ovladač, odpovědí mu byly tři zelené kontrolky. Nehnul ani brvou, vojáci okolo zvedli odjištěné zbraně. Ze svého místa je Karolína nemohla vidět, ale nezdálo se mi to jako fér hra.

Jakmile pavouk dobaštil komára, přepadl mne divný pocit...jako tenkrát když Hedvika křičela ať mi upálí rodiče...něco nového...něco, jako v Bulharsku, když...ale to není možné...Kdo? Co? Tenkrát, to bylo na jihu Bulharska, jsem potkal dalšího bloudivce jako jsem já. Nevím jak dopadl, jestli ještě žije, ale ty jeho oči... Poznal jsem ho. Takový pocit... tlak v mozku, spojení duší, chlad, smrad z oleje na čištění pušek, dezinfekce, pot...

Vstal jsem a málem jsem upadl, cítil jsem se najednou hrozně slabý, něco, jako by mě žralo zevnitř...nějakej parazit, jako když pavouk napustí do těla oběti své žaludeční šťávy a ty ji postupně rozežírají, až přijde čas, tak pavouk vysaje z oběti všechno co se dá a z ní zbude jen prázdná šlupka. Nebolelo to, na bolest jsem zvyklý, ale oslabovalo mě to!

Ležel jsem na podlaze a zvracel, poprvé po čtyři sta letech já zvracel! Modrý skvrny mi nabíhaly po těle a hrozně jsem se potil.

„Co to je?!“ Křičel jsem

„Kdo?“

XXXXX

Zdálo se mi, jako když ležím na posteli, nade mnou vysoký strop a na něm...nějaký pavouk, nebo nějaký velký divný brouk. Bílá postel, studený pokoj, dvě malá okna...Do těla se mi vlévalo horko, horko a zároveň mi běhal mráz po zádech.

Pak se mi začaly dělat mžítka před očima, byla jsem na posteli, ale přesto jsem se bouchla do hlavy... bolelo to, noha se mi zachytila o pelest, ale nebylo to lůžko, na kterém jsem ležela, byla to jiná postel...

„Puls?“ Zeptal jsem se operátora u obrazovky.

„Stočtyřicet.“

„Teplota?“

„Má čtyřicet čtyři.“

„Co srdce?“

„V normě, žádné šelesti.“

Bolel mě žaludek a hlava a ti pitomci se dohadují... Neměla jsem to podstoupit, neměla.

„Bože!“ Vypnula jsem se na posteli, jeden řemen prasknul, zase jsem spadla na lůžko.

XXXXX

Vlítнул jsem hlavou do zdi a upadl na bok, tekla mi krev. Koukal jsem na omítku co opadala a přemýšlel, co se to stalo.

„Co se to děje?“ Křičel jsem do tlustých stěn. Pak zase ty mžítka, jako bych viděl toho chlapa co velel těm vojákům, v ruce držel nějaký telefon nebo vysílačku a čuměl po mně, pak nějaký další lidi...Po chvíli vše zmizelo a zase mlha.

Bolest.

Po dlouhé době jsem zas cítil bolest, buď jsem si nějak odvyknul, nebo to byla mnohem větší bolest, než jsem byl schopen snést. To, že jsem se bolestí pomočil jsem nechápal. Jako kdyby mi někdo kradl zaživa vnitřnosti, jako kdyby mě někdo vysával. Celá moje síla mizela pryč. Zvracel jsem, dusil jsem se a nemohl jsem se nadechnout. Bylo to něco, něco naprosto nepopsatelného.

Pavouk na mne civěl a pak se rozhodl, že se ke mně spustí. Byl stále níž a níž, nemohl jsem se pohnout, ležel jsem sevřený v příšerné křeči a z pusy mi tekla pěna. Dosedl na tvář, cítil jsem jeho tučné kloubnaté nohy, kterými mě osahával, jednou se mi pokoušel dostat do nosní dírky. Šimralo to, nemohl jsem ale kýchnout, pak zase poodešel a šimral mě někde nad víčkem, po té se zase přesunul níž ke krku, tam chvíli stál a posunoval se tu doleva, tu zase doprava. Pak mě kousnul.

V tu ránu jako by ze mě všechno spadlo, vylítнул jsem asi metr do vzduchu, pavouka jsem rozmázl o svůj krk a tvář. Nikdy jsem se ničeho nebál, ani lidí ani zvířat, ale ten pavouk byl děsivý svým chováním. Žil tu, nebo jeho předchůdci po celé generace a žádný mě nikdy z nich nekousl, ani já jsem žádného z nich nikdy nezabil... Chytali jen komáry a mouchy a civěli ze stropu, když jsem si sem přivedl nějakou...

Klečel jsem na kolenou a snažil se zase postavit na nohy. Šlo to těžko, rukou jsem se přidržoval pelestě u postele. Pomalu jsem se nakonec dopotácel k umyvadlu.

xxxxx

Vnikala do mne nová síla, těžce jsem oddychovala. Ležela jsem tam nahá v poloze rodící ženy. Na krku jsem cítila divné pálení, nemohla jsem se ale podrbat, protože jsem byla pevně uvázaná. Ostatní jsem viděla jen v takovém oparu, ale zrak se mi stále lepšil.

„Jak se cítíte?“ Zeptal se mě doktor. Otočila jsem se na něho. Ucuknul a kousek podstoupil.

„Celkem... celkem dobře, doktore.“ Odpověděla jsem.

„Opravdu?“ Kývla jsem, musela jsem si utřídit řádně myšlenky.

„A vzpomínáte si, kdo jste?“

„Ano. Jmenuji se Karolína Thumová, byla jsem zachráněna na vojenské klinice v Bonnu a prodávám tu speciální výcvik se specializací na infiltraci do nepřátelského prostředí.“

„Správně. Pamatujete si na své dětství...?“ Zeptal jsem se Karolíny, která byla pro větší bezpečnost neustále přivázaná.

„Ano, do svého únosu do... Hamburku jsem bydlela s rodiči a sestrou v Českým Brodě, kousek od Prahy.“

„Ano... a pak?“

„Pak jsem byla odvečena překupníky za hranice do Německa a tam... vychována na prostitutku.“

„Jak dlouho jste tam byla?“ Kládl jsem dál tyto pro Karolínu dosti nepříjemné otázky, ale zaznamenávali jsme na svých přístrojích dál cenná data.

„Dva roky.“ Trochu ji zpomalil pulz, ale další hodnoty na monitoru byly v normě. Kromě snížené teploty, kterou nyní měla 27 stupňů Celsia.

„Co s vámi dělali?“ Zeptal se plukovník, ostře jsem se na něj podíval. Domluvili jsme se, aby nezasahoval do mých předem připravených otázek. Snažil se ji asi vyprovokovat.

„Nejdříve jsem byla neustále znásilňována a mučena hladem, poté mě prodávali svým stálím zákazníkům. Posléze jsem byla nabízena i dalším...“

Plukovníka jsem nenáviděla z celého srdce protože byl na mne vždycky nespravedlivý a hrubý.

Kdykoliv při výcviku šel kolem, tak nařídil opakování, nebo stížení testu.

„Jaké máte vzpomínky na Poutníka?“ Zněla další z mých předem sepsaných otázek.

Před očima jsem vyjevila jeho tvář, když jsem ho poprvé spatřila, černé vlasy, husté obočí a zlé, strašně zlé oči. Jeho postava s hnusným bílým tělem a černými tlustými chlupy, jeho hlas, vybavovalo se mi i mnoho dalších detailů, které jsem před tím nezaznamenala.

„Metr devadesát, váha asi devadesát pět kilo, husté obočí, bílá suchá kůže, černé dozadu sčesané vlasy... Pokusil se mne zavraždit...“

Nahnul jsem se k doktorovi a pošeptal mu do ucha: „Nějak se mi to nezdá... odpovídá moc strojeně, jako by to měla naučené.“ Odsekl:

„Vím, samozřejmě že to vím...“ Pak položil další otázku.

„Co jste cítila během experimentu?“

„Teplo... pak zimu, nějaké mžitky před očima... Jinak nic.“

„Nic?“ Otázal se.

„Nic.“

Plukovník nervózně posunul prst směrem k červenému knoflíku na vysílači. Začal mě nějak divně svěřit krk...

„Co byste řekla tomu, že bychom vás odvázáli?“ Zeptal se mě doktor, plukovník se k němu okamžitě nahnul a začal mu něco šeptat do ucha. Neslyšela jsem přesně co. Sluch jsem měla nějaký lepší, ale nebyla jsem schopna přesně určit, co mu říká.

„Bylo by to fajn...“ Odpověděla jsem.

„Dobře... ale musíte vědět, že jsme podnikli jistá bezpečnostní opatření... která...“

„Chápu.“ Doktor se trochu zarazil a s plukovníkem si vyměnili nějaké informace. Ten mu ukazoval na monitor a plukovník kýval hlavou.

Pak ke mně přistoupil chlapík, který mě přikurtoval k posteli. Opatrně si mě prohlížel a pomalu mi rozepínal první řemen. Nejdřív ten na hlavě.

Doufám Kájo, že mi neublížíš... to bych nerad... bože, taková mušlička... tebe bych holka celou...

Trochu ucuknul, ale ne moc. Zakývala jsem hlavou ze stany na stranu a trochu si tak uvolnila zatuhlé obratle.

Sakra! Leknul jsem se, ale Kája je hodná...

Pak se otočil na doktora, chtěl asi ještě souhlas k povolení i ostatních řemenů. Doktor kývnul a chlapík se zase ke mně otočil a začal odepínat řemen na mé levé ruce. Jakmile byl řemen odepnut, chlap okamžitě uskočil pryč. Volnou rukou jsem si rychle poškrábala svědící místo na krku, pomohlo to.

„Je vám líp?“ Zeptal se mě doktor z „velína“.

„Ano, děkuji. Ráda bych, kdyby jste mě odvázáli, nebo alespoň dali do nějaké...pohodlnější polohy.“

Doktor pokýval hlavou a dal znamení chlapíkovi. Ten opatrně zase ke mně přistoupil, povolil matici zespoda stolu a dal mi konečně nohy k sobě. Pak mi rozepnul popruhy na břicho a přikryl mě nějakou dekou.

„Je to lepší?“ Zeptal se.

„Mnohem.“ Mnula jsem si zápěstí a myslela na to, co jsem to vlastně viděla.

„Mohli bychom přistoupit k dalším testům?“ Otázal se mě znovu doktor. Sedla jsem si na postel a otočila hlavou dozadu. Několik vojáků zvedlo proti mně své zbraně. Tušila jsem nějak že tam budou...

„Proč...na co tady jsou tihle?“ Zeptala jsem se.

„Pro vaše bezpečí.“ Odpověděl klidně plukovník.

„Spíš pro vaše, ne?“ Ušklíbala jsem se. „Jasně, dělejte si se mnou co chcete.“ Rezignovaně jsem si zas lehla na postel.

Dělali se mnou všemožná alotria a sebrali mi asi dva litry krve. To asi proto, abych nebyla moc bujná. Chvilí, asi dvě minuty, se mi motala hlava a pak to bylo zase dobrý.

XXXXX

Pomalou jsem se dával dohromady, takhle slabý jsem nebyl ani potom, co mě Kord a jeho banda hodili polomrtvého do moře.

Zase jsem zvracel. Na to, že skoro nic nejím toho ze mě teklo, darmo mluvit. Podíval jsem se do zrcadla, modré a fialové fleky jsem měl snad všude. Mé tělo nikdy nebylo zrovna ze žurnálu pro dámy, ale takhle jsem se sám vyděsil. Na krku jsem měl obrovský puchýř od kousnutí toho prevíta. Když jsem na něj šáhnul, div jsem neomdlel bolestí, bylo to strašné...

Vřed jakoby se sám bránil tou hroznou bolestí. Mám dost snížený práh bolesti, ale tady jsem upadal do mdlob...

Podařilo se mi doklopýtat zpátky do postele.

XXXXX

Pořád jsem myslela na to, co a koho jsem viděla tím svým druhým viděním.

„Budeme vás muset označkovat.“ Řekl jsem Karolíně. Plukovník na tom pořád trval a já se raději rozhodl říci Karolíně předem, co s ní budeme dělat.

Označkovat. To slovo se mi vůbec nelíbilo. Byla jsem pevně přivázaná, cítila jsem sice že bych měla mít větší sílu, ale... jich bylo víc.

„Je to kvůli bezpečnosti. Čip budete mít pod kůží, nebudete ho vidět, ani vás v ničem nebude omezovat. Je to napojeno na Galilea.“ Řekl jsem na vysvětlenou.

„Je to nutné?“ Zeptala se Karolína.

„Musíte nás pochopit...je to i kvůli naší bezpečnosti.“ Dodal jsem mírným hlasem. Karolína chvíli přemýšlela a pak kývla.

„Chápu. Mám nastavit zadek?“ Snažila jsem se ho na ně vystrčit a přitom jsem trochu ohnula jednu bezpečnostní kotvu, ale zdá se že si toho plukovník nevšiml.

„Není třeba. Čip vám dáme kousek od kyčelního kloubu na pánevní kost. Budeme ho aplikovat zepředu.“ Vysvětloval jsem.

„Nebude to bolet?“ Zeptala se Kája.

„Ale, ale, no trochu to píchne, ale to přežijete.“

Bídák! Chtějí mě označkovat jak psa! Prý kvůli bezpečnosti! Nejdřív ten obojek, to bude nejhorší.

Pravou ruku nebude problém uvolnit, ale obojek? Jen abych to stihla. Pomalu se ke mne blížil zase ten

lapiduch. Potil se a hrozně smrděl. Báł se. V ruce držel asi metrovou nerezovou tyč, na jejímž konci byla stříbrná věc, která se mi vůbec nelíbila. Ruce se mu třásly.

Kajojínko, Kajojínko. Ty moje holubičko sladounká! Ty tvoje kozičky, já bych je tak rád dumlal a ta tvoje voňavá kundička...k nakousnutí. Karolínka byla krásná, krásná a zároveň nebezpečná. Prožila si takový malý peklíčko a to mě vzrušovalo ze všeho nejvíc. Musel jsem ale dávat pozor a nedat na sobě nic znát, protože by mě jinak vyliili a fotr, ten nadutej primář, by mě už nikam nedostal.

Bože, tohle nemehlo mě má značkovat? Ten by neoznačkoval ani tele. Trochu jsem zkroutila pravou ruku a cítila, jak se kotva která mě držela k posteli láme. Dobré bylo, že kotva i obojek byly ze stejného materiálu. Pravděpodobně nějaká slitina titanu.

To smradlavý prase se ke mně blížilo blíž a blíž, jeho očička těkala i po mém těle. Dobytek!

Potřebovala jsem ho nějak upoutat a promyslet si pořádně postup. Přesunula jsem jednu nohu pod druhou a jakoby mimochodem mi z těla spadlo prostěradlo, kterým mě před chvílí přikryl. Jeho zrak zajel i tam kam by asi neměl.

Najednou ji spadlo to prostěradlo, koukala jinam a já si tak opět mohl prohlídnout tu její navlhlou laskonku. Tam dole se mi začalo vzdouvat prášky potlačované mužství a já měl co dělat, abych udržel tu pitomou tyč v ruce. Naštěstí se Kája dívala jinam, civěla do stropu, jako by si vůbec nevšimla, že je zase nahá. Tak rád bych se zakousnul do tý její hladce vyholené myšpulínky a místo toho jí tam jenom bodnu nějaké pitomej čip, ale aspoň nám Kája neutče. Kdybychom tak mohli bejt spolu sami...

Já se netečně dívala mimo a pátrala kudy bych mohla upláchnout. Na stropě jsem uviděla jemnou mříž klimatizace, ale když jsem se zadívala pozorněji, tak jsem uviděla pouze úzkou trubku. Něco mi ale říkalo, že bych se jí mohla protáhnout.

xxxxx

Spal jsem. Lezly po mne mouchy a žraly mne. Byl jsem zpocený a všechno mě bolelo. Vřed pářil, jako bych tam měl rozžhavený železo. Bzukot much byl strašný, byly jich tu stovky. Lezly po mne, ale na vřed se neodvážily.

Pomalu jsem se převálil. Přemýšlel jsem. Co jsem to spatřil za lidi? Jeden byl nepochybně ten chlap co jsem ho viděl už na tom mostě u Hamburku a potom v tom tunelu. Další jsem neznal. Asi nějaká nemocnice, nebo sklad, bylo to divný, mohl to být taky nějaký výzkumný ústav... Možností tu bylo víc. Místnost měla asi deset metrů v průměru, betonová podlaha, šedivé zdi, klimatizace na stropě, nějakí další lidé v pláštích... Nic co bych znal, nikdy jsem tam nebyl, přesto jsem to viděl poměrně jasně. Na místa, kde jsem byl a ještě k tomu přivázaný, bych si určitě pamatoval. Zdá se, že jsem to nebyl já kdo tam ležel, ale kdo tedy?

xxxxx

Ten smradloch se ke mně blížil a už, už přikládá ten hrot. Nechápu, jak může tohle zavádět jen tak ručně. Všimla jsem si, že mám kousek pod pupkem namalovaný kříž a kolem něj nějaký kola.

Vypadalo to, jako bych se dívala do zaměřovacího dalekohledu v odstřelovačský pušce.

Ted' nebo nikdy!

Ruce jsem měla za hlavou, trhnutím které nikdo nezaznamenal jsem převala kotvu na pravé ruce, nohou jsem odstrčila smrdocha a obě ruce jsem vsunula pod obojek. Vše běželo jako ve zpomaleném filmu. Pořád se nic nedělo. Plukovník byl otočen k doktorovi a vojáci kolem mne stáli pořád se skloněnými puškami. Ucítla jsem odpor vzdorujícího materiálu. Tlust'och s tyčí nevěřicně koulel očima, ale ještě nespádl, klimatizace monotónně hučela, obojek držel. Musela jsem se posadit.

xxxxx

Posadil jsem se a odehnal mouchy. Únava pomalu odeznívala, ale pořád jsem se sotva držel na nohou. Dotknul jsem se chodidly starých prken, ze kterých byla zhotovena podlaha. Vrypy a černé šmouhy na ní, hovořily o tom jak strašně je stará. Nevzpomínám si, že bych ji kdy změnil. Dvě stě let.

Nábytek taky nebyl nejnovější, spousta věcí je po původních mrtvých majitelích. Zabezpečovací zařízení tvoří ten starý děda a jeho rodina, je na ně spoleh, měnili mi před sto lety akorát střechu, tu starou odnesla vichřice.

Zvednul jsem se a šel do sklepa.

XXXXXX

První zaregistroval nezvyklý pohyb plukovník, pomalu, pomalu se na mne otáčel a s ním se sunula jeho ruka čím dál tím blíží k vysílačce. Zatnula jsem zuby a zatáhla za obojek.
Nic.

XXXXXX

Schody byly studené jako led. Každý dům zde na Korsice, přesněji řečeno každý starý dům, je stavěn jako taková malá pevnost. Tenhle nebyl výjimkou. Celé tři měsíce mi tu dělalo ještě asi sedm lidí, než dokončili dílo, pak už jsem je k ničemu nepotřeboval...
Sklep byl hluboko. Šedesát schodů. Dole jsou velké prostory vedoucí až na náměstí a můžu odsud utéct i do městské kanalizace a kromě toho jedna tajná místnost. Skladiště.

XXXXXX

Ke své hrůze jsem zjistila, že obojek neroztrhnu. Plukovník už dokončil obrat ke mne a jeho prst byl těsně u bezpečnostního vypínače. Zbývalo zkusit to, co jsem nějak tušila, jako se had dokáže pohybovat tím podivným způsobem, tak já v podvědomí věděla, že něco podobného dokážu taky. Vysunula jsem spodní čelist z pantů, zatáhla oči dovnitř a protáhla se obojkem jako...
Plukovník dokončil pohyb.
Já taky.

XXXXXX

Otevřel jsem těžké dubové dveře vedoucí do podzemí. Dýchl na mne ten starý známý pach smrti, potu, myší a plesnivého vlhka. Musel jsem se podržet zábradlí, byl jsem příliš sláb a měl jsem pocit, že se mi něco otřelo o hlavu. Zamžikal jsem, na chvíli jsem měl zase před očima toho vojáka, který velí tý jednotce, co po mně tak pase. Jeho užaslý obličej a pak prudké světlo. Zatřásl jsem hlavou, abych konečně vyhnal z hlavy ty představy.

XXXXXX

Nejdřív mi zajely oči zpátky na své místo a já si zaklapla čelist. Plukovník nechápavě koukal, protože ten obojek, co jsem měla na krku letěl jeho směrem.

Ozval se strašlivý výbuch.

V místnosti, která je hermeticky uzavřená je to ještě o to horší, protože vzduch a rázová vlna nemá kam utéct. Než se tak stalo byla už jsem na půl napasovaná v klimatizaci a píd'alkovým pohybem se sunula kupředu. Trubka měla asi třicet centimetrů v průměru a mě ani nepřipadlo divné, že něco podobného dokážu, bylo to tak samozřejmé, jako dýchání, nebo mrkání.

Něco mi ožehlo chodidla a zacukaly mi bubínky v uchu.

Nejhorší byly zatačky, docela mi trvalo než jsem přišla na to jak se v nich pohybovat a nezaseknout se. Nakonec se to ale podařilo a já po deseti minutách vylezla v nějakém skladu uniforem a spodního prádla. To se mi akorát hodilo. Našla jsem si rychle svoji velikost a vydala jsem se klimatizací na další pouť. Předě mnou byla nějaká mříž, vyviklala jsem ji a sunula se vpřed. Už jsem se chtěla spustit do místnosti, co byla hned vedle skladu prádla, když se v ní z ničeho nic otevřely prudce dveře a rozsvítilo světlo. Do místnosti vtrhli dva vojáci a začali rozdávat jednu karabinu za druhou, pak dveře zase zabouchli, zhasli a byli pryč.

Žaluzie klimatizace jsem držela asi deset centimetrů od stropu, ale nikdo si toho naštěstí nevšiml. Kdyby mě v tu chvíli objevili, tak jsem měla smůlu. S vykloubenými rameny a kyčlemi bych nic nezmohla.

Musela jsem jednat rychle. Seskočila jsem do místnosti, teda spíše spadla, naštěstí jsem to ale utlumila rukama. Lehla jsem si na bok a scukla si nejdříve kyčle a pak ramena. Postavila jsem se na nohy.
Housenka.

„Tak co pak to tu máme?“ Prohlásila jsem pro sebe. Ve tmě svítilo nouzové osvětlení, který nějaký dobrák zapnul.

Byl to standardní armádní sklad. Specialitky mají jinde. Popadla jsem dvě pistole Smith&Wesson MP40 s tlumičem a několik zásobníků hodila do zelené tašky. K nim putovalo i pár granátů, krabic s nábojema a plastická trhavina včetně rozbušek. K pasu jsem si připnula pásek a nůž. Tašku jsem hodila do klimatizace a na rám dveří nastražila čtyři odjištěné granáty.

„Tady máte pozdrav!“ Řekla jsem ke dveřím a vyskočila rychle do klimatizační trubky.

„Tohle nesnáším!“ A zase si vyhodila ramena a kyčle. Rychle jsem se sunula pryč, protože výbuch bude asi připomínat malé zemětřesení.

Pohybovala jsem se jako nějaký červ chodbičkou. Chtěla jsem se tomu zasmát, ale žebra mě nepříjemně píchala do plic.

xxxxx

Poprvé jsem litoval, že nemám nějaké přátele. Zoufale jsem potřeboval pomoc, vždy když jsem už nějakého měl, tak umřel. Všichni hrozně rychle umírají, člověk se ani nenaděje a... je konec. Většina lidí, se kterými se nějak pravidelně stýkám nejsou přátelé, je to jen kvůli obchodu. Občas jim udělám nějakou službičku, občas oni udělají službičku mě. Kdyby věděli v jakém jsem stavu, tak mě prodají jak starou krávu. Stisknul jsem zlostí klouby.

Ve skladišti mám nějaký krevní konzervy. Jednou jsem se bavil v Rumunsku s nějakým podivínem, který vařil podobné věci jako můj fotr, povídal, že když je bloudivec sláb, tak na to pomáhá krev z placenty.

Uvidíme.

Otevřel jsem mrazák a začal lovit žádaný tovar. Vedle dvou dětských tělíček a nějakého masa tu byla i požadovaná věc. Kouknul jsem na datum expirace, bylo to v pohodě, ještě rok rezerva. Mrazák jsem zabouchl a rozhlídnul jsem se kolem. Má se krev ohřát, nebo se má pít studená? Na to jsem se toho kmeta nezeptal.

Zavřel jsem skladiště, opřel se o zeď a čekal až krev rozmrzne.

xxxxx

Pořád jsem před sebou strkala tašku s náboji, nebavilo mně to. Byla jsem už někde těsně u povrchu, kde vedla hlavní klimatizační trubka. Tou se rozváděl vzduch do celého bunkru. Tam jsem si chtěla odpočinout a naládovat zásobníky patronama.

„Konečně!“

Rychle jsem se dala „dohromady“ a začala plnit jeden zásobník za druhým. Byla to činnost, kterou jsem prováděla zcela automaticky a mohla se tak soustředit i na jiné věci. Plné zásobníky jsem strkala hned za pásek.

Zkontrolovala jsem si svá chodidla ožehnutá od výbuchu, spáleniny se začaly hojit a pod mrtvou bílou kůží už byla vidět růžová. Pečlivě jsem naslouchala a učila se znát svoje nové schopnosti. Jen neustálým drilem a díky automatickým a nacvičeným pohybům jsem zaregistrovala zvuk, který sem nějak nezapadal... Otočila jsem hlavu tím směrem a rychle naházela věci do tašky. Zpoza rohu se vynořil malý robot na osmi kolečkách, nechápavě jsem civěla do jeho kamery. Pak jsem ve stejné chvíli uslyšela další divný zvuk na druhé straně a uviděla nálož s plastickou trhavinou, kterou si na mě přivezl. Pistole jsem popadla každou do jedné ruky a rychlým skokem se vyšvihla do díry ve stropě.

Obrovský výbuch mi pomohl vykloubit kyčle (ramena jsem si stihla už udělat sama) a znovu spálil nohy, tentokráte nad kotníky.

Docela to bolelo.

Taška s granáty a s náboji zůstala pochopitelně dole. U sebe mám asi šest zásobníků.

Jak mě mohli najít? Víím, že v rourách nejsou pohybová čidla! Honilo se mi to pořád v hlavě, pak jsem si vzpomněla, že mě tu prováděl jistý seržant, hrdý na to, že mě může všechno ukázat. Ptala jsem se ho tenkrát na vzduch který je sem dodáván z venku, jestli se také filtruje. Odpověděl že ano a že dokonce jsou ve velkých páteřních větvích klimatizace čidla, které zaznamenají proudění vzduchu. Říkal, že když se najednou začnou tvořit v klimatizační trubce víry, tak to znamená, že tam někdo je. Tenkrát

jsme se tomu dosti smáli a já na tu vzpomínku dočista zapomněla... To mě stálo málem život. Teď vědí kde jsem a kudy prchám.

„Musím z té díry pryč!“ Zasyčela jsem a vytrhla další mříž.

XXXXX

Z ničeho nic mě začala pálit chodidla a kotníky, byla to bolest, jako by mě je někdo spálil autogenem, zase jsem se zhroutil na zem. Prohlížel jsem si je, ale spáleniny nebyly vidět a ani na dotek jsem nic necítil.

„To ten zkurvenej pučejeř!“ Zahrozil jsem na mžourající žárovku. Houkala se na dlouhém drátu, jako oběšenec. Sem a tam. Průvan.

„Kdy už to skončí?!“ Zakřičel jsem. Přemýšlel jsem, co to bylo za pavouka, nikdy jsem na ně ani nepomyslel, nechával jsem je na pokoji, chytali ty hnusný mouchy. Na půdě jich bylo vždycky spousty, když jsem tam někoho vyslychal. Pak byly všude, na půdě bylo hrozné vedro a to vyslychaným vždy pomohlo rozvázat jazyk a když jsem jim nařezal kůži a svázal je, tak je ty mouchy žraly zaživa...

Ve sklepě jsem měl taky „dílnu“, ale nejraději jsem pracoval na půdě.

Pavouk... proč mě... co to bylo zač? Že by nějaký jed? Někaká alergická reakce? A co ty vidiny?

Najednou někdo zvonil na zvonek u dveří.

„Kdo? Co to je?“ Utrousil jsem pro sebe. Kdo by se odvážil na mne zvonit?

Vybelhal jsem se nahoru. Periskopem jsem prohledal okolí. Byl to dědek, ze střeš ho zajišťovali dva lidi, asi vnuci. Standardní situace, nic divného.

Otevřel jsem. Dědek se evidentně leknul, ale hnedka se vzpamatoval.

„Pánovi není dobře?“ Zeptal se lámanou francouzštinou a zasvítla mu jeho malá, hluboko ukrytá očka.

„Bolí mne hlava.“ Odpověděl jsem, děd pokýval hlavou. Koukali jsme na sebe a odhadovali svoje síly.

Dědek, ač vychrtlý a seschlý měl dost velkou sílu, aby zabil stokilového chlapa. Zajímalo by mě, co si o mne myslí.

„Potřebovali bychom od vás pomoc.“ Prohlásil nakonec.

„Nejsem ve stavu, abych vám mohl z něčím píchnout.“ Už, už jsem chtěl zabouchnout dědkovi před nosem dveře, ale zarazil mne.

„Můj synovec Rico... večer ho odvázejí k soudu do Itálie... hrozí mu doživotí...“ Sklopil oči dědek.

„Vy byste nám mohl pomoci Rica osvobodit.“

„Co provedl?“ Byl jsem zvědavý, protože si Rica pamatuji jako pěkného grázla, když jako malej smradloch chodil na hřbitov do sousedního městečka zneuctívat hroby bývalých nepřátel. To bylo tabu a Rico ho porušil. Tenkrát mu za to jeho otec zlámal obě ruce.

„Zabil dva policajty.“ Pokrčil rameny děda.

„A za to se chodí do basy?“ Zeptal jsem se. Děd se usmál a povídá:

„Dnes jo...“

„V šest hodin.“ Povídám, ale on jenom tupě čuměl někam dolů.

„V šest hodin se pro mne zastavte.“ Opakuji a konečně jsem si všimnul, kam ten chlap pořád čumí. Na zemi jsem měl položený ten plastický obal s krví. Zvedl ke mne hlavu, upřeně jsem se na něj podíval. On je jediný, kdo se mi podíval do očí, aniž by se mu rozklepala kolena.

„Ano... v šest hodin.“ Řekl a já zabouchl těžké dveře. Posadil jsem se na schody a zhltnul už rozmrzlý obsah sáčku. Nechutnalo mi to. Bylo kolem poledního a já měl čas tak akorát sebrat zbytky sil a dát se dohromady.

XXXXX

Pustila jsem se chodbou po levé straně. Stáli tam dva vojáci jako hlídka. Zaplať bůh za tlumič. Oba se sesunuli na zem a já sprintovala dál. Docela mě překvapilo, jakou rychlostí můžu běžet. Potřebovala jsem ale boty.

Na ty jsem narazila v další zatačce. Proti mně šli dvě ženy a jeden důstojník. Když mě uviděli, tak se zarazili. Chlapovi se ruka sesunula k pouzdru kde měl pistolí. Jeho boty mi docela sedly. Důstojníci mají boty ušité z měkčí kůže, to mi vyhovovalo.

Běžela jsem dál šedivou chodbou. Vřítela jsem se přímo do palebného pytle nějaké provizorní barikády. Schytala jsem to do stehna několik střel prolítlo i mým břichem, myslela jsem, že to je konec, ale nebyl. Bylo mi těžko, jako když se člověk přejí dortů... V rychlosti jsem přebila. Musela jsem zase do klimatizace.

Postupovala jsem opatrně vpřed těsnou rourou, v botách to šlo opravdu špatně. Musela jsem se pohybovat pouze za pomoci rukou a jako píd'alka.

Když už jsem byla těsně za barikádou, vší silou jsem vyrazila dekl a vyklonila se s roury. Viděla jsem jen překvapené obličej vojáku...

Potřebovala jsem zoufale náboje a ty jsem našla u nich. Měli tu zajímavější malej muniční sklad, včetně granátů a brokovnic. Původně jsem jednu chtěla vzít s sebou, ale její délka to znemožňovala.

Potřebovala jsem se v civilu pohybovat nenápadně. Dvacet granátů a několik krabiček nábojů do pistolí musí stačit. Popadla jsem z jedné kanceláře ještě nějaký turistický baťoch a vyrazila ven z bunkru.

Venku už na mne čekali.

xxxxx

Krev byla hnusná, ale jako všechny hnusné věci, tak i krev z placenty byla výživná. Vřed na krku docela splasknul a mě se už nemotaly nohy. Byl jsem ale dost zpocený a smrděl jsem. Přesně v šest hodin dole zatroubilo auto. Popadnul jsem svůj Glock 32, je v ráži .357 Sig, a je to jednoduchá a spolehlivá zbraň. Stvořená přímo do války.

Otevřel jsem dveře, před domem stála stará orezlá světle zelená Lancia. Typoval bych ji na ročník, tak 85.

Krásné auto.

Svalil jsem se na zadní sedadla, řídil dědek, vedle něj byl velký hromotluk, napasovaný v neforemném černém proužkatém obleku. Bílej límeček u košile se mu zařezával do masitého krku, vedle mne seděl hubeňour s uhrovitou tváří a dlouhými vlasy, taky v černém obleku.

„Nazdar sousede!“ Zazubil se na mne mlad'och. Koukal jsem z okna a hledal známky nebezpečí.

„Dneska bude vzrůšo!“ Pokračoval v konverzaci hošan. „Jsem zvědav, kolik jich sejmem...“

„Drž hubu, Paulo!“ Řekl potichu děda. Paulo, ale nedbal a dál mlel:

„Jste takovej tajemnej, jste cizinec, co?“ Mlčel jsem. „To se pozná, nemáte takovej ksicht jako mi Korsičani.“ Smál se dál Paulo.

„Plán je takovej.“ Povídá děda, kterého už taky Paulovi kecý unavovaly a chtěl jít přímo k věci.

„Vězení je v Proprianu, to je kousek, až Rica budou eskortovat, tak dostaneme hlášku. Víme, že to bude dnes navečír, ale kdy přesně, to se dovíme až pět minut předem.“ Kývnul jsem, děda se mnou komunikoval přes zpětné zrcátko.

„Druhé auto který už čeká na místě, napálí do autobusu který bude převážet Rica. My potom vyskáčeme ven a vysvobodíme ho.“ Kouknul na mne, pokýval jsem lehce hlavou. Stačilo mu to. Je to jednoduchý plán, bez komplikací. Zkontroloval jsem pistoli.

„Glocka, vy máte Glocka? To je pěkněj sráč!“ Utrhl se Paulo. „Nejlepší je Beretta! Devadesátka! Glock, jak můžete mít Glocka?!“

„Paulo drž hubu!“ Okřikl ho děda.

„Proč bych držel hubu? Glock je sráč!“

Pistole byla v pořádku, tak jsem ji zase zasunul za opasek.

„Ani nemá pouzdro!“ Rozčiloval se Paulo. „Střílel si už někdy vůbec! Có?“ Podíval jsem se na Paula, měl štěstí, že jsem měl na očích brýle, ale trochu se zklidnil. Pak se rozchechtal.

„Tvrd'ák...“ Chechtal se a obličej si zakrýval dlaněmi. Už mě začínal srát. Najednou děda prudce zastavil a vyskočil z auta. Otevřel zadní dveře, vytáhnul Paula a dal mu takový dvě facky, že i já bych měl problém... Pak mu dal ještě pořádnou ránu do břicha a hodil ho ke mne na sedačku. Něco zamumlal pod fousy a nasednul zpátky do vozu. Doprava ve městě se ani nijak nezpomalila, nikdo netroubil, vlastně se nic nestalo.

Dojeli jsme na výchozí místo.

Přes zavřené vstupní vrata do objektu bylo slyšet jak přistávají vrtulníky. Zmáčkla jsem nouzové otevírání dveří a uskočila do výklenku, kde byly schovány hasící přístroje. Okamžitě dovnitř prolétla dávka z nějakého těžkého kulometu. Pak klid. Nic se nedělo. Měla jsem strašnou chuť vykouknout ven, ale pak jsem uslyšela takové skřípání... Do bunkru jel pomalinku průzkumný robot vybavený kamerou a termovizí.

„Sakra!“ Zaklela jsem. „Ten mi tu chyběl!“ Robůtek opatrně najížděl dovnitř, vyšplhala jsem nad něj a skryla se na horním rámu posuvných dveří. Byl tam takový žlab, ve kterém jsem se mohla celá ukrýt. Robot se zastavil a začal točit směrem dozadu čidla. Ležela jsem a ani jsem nedýchala, pak, po chvíli jsem uslyšela známý zvuk pásů. Ještě chvíli jsem ležela bez hnutí a když se zvuk ode mne vzdaloval, tak jsem se teprve odvážíla vykouknout. Pásák odjížděl pomalu do chodby. Další dva ho následovaly, ty už byly ale ozbrojené dálkově ovládaným kulometem. Viděla jsem i dva zadýmovací granáty a nějaké senzory. Oba začaly prohledávat kanceláře vrátnice. Po čtvrt hodince z nich vycouvali a jeli za prvním průzkumníkem dál do podzemí. Trojici robotů následovali vojáci nějaké speciální jednotky. Bylo jich asi dvacet. Postupovali ve čtveřicích pomalu vpřed. Už jsem se musela hnout pryč, nechala jsem je ještě trochu nalézt dovnitř, aby ti zvenku nestříleli do vlastních řad.

XXXXX

Zastavili jsme kousek před fízlárnou, na můj vkus se tu pohybovalo moc osvalených mladíků s naditými kapsami. Řekl jsem dědovi, že se mi to tu nezdá, že je to divný. Ale dědek sveřepě svíral rukama volant.

„Von se bojí...“ Rozchechtal se Paolo. „Bojí...“

„Pane Machado, má pravdu. Na střeše jsem zahlídl nějaký pohyb...“ Utrousil spolujezdec.

„Nedopustím, aby byl Rico odvezen jako nějaké zvíře.“ Mumlal si spíše pro sebe děda. Najednou zazvonil tlust'ochovi v kapse mobil. Ten se jen podíval na display a kývnul.

Bylo to tu.

Někteří chodci, jakoby zpomalili krok a někteří hosté v kavárně naproti policejní stanici odložili své noviny. Litoval jsem, že jsem si nevzal nějaký automat. Kdo mohl ale vědět, že akce je prozrazena. Ze zadního vjezdu vyjel pomalu malý policejní mikrobus. Blížil se. Děda ho nechal přejet, nebylo do něj přes začerněná okna vidět, ale řidič nebyl žádný standardní pupkáč, ale mladej týpek s ostrážitým pohledem. Ani jsem se nenadál a z boku do něj narazil starý náklad'ák. Mikrobus náraz ustál a trochu se smýkl bokem. V tu ránu dědek zařadil za jedna a Lancii se protočily gummy, když se chytla, tak vyrazila prudce vpřed. Takovou akceleraci nečekal chlapík v autobusu ani já. Dědek torpédoval předek autobusu a narazil ho na sloup dávno nefungujícího veřejného osvětlení.

Vyrazili jsme ven.

XXXXX

Pomalinku jsem vylezla ze žlabu, ve kterém jezdilo vedení masivních vrat. Pak jsem se chytla oběma rukama kolejnic a udělala stojku, jako na hrazdě jsem se zhoupla a trojitým saltem vyskočila ven do prostoru.

Ocitla jsem se na travnatém prostoru před vchodem. Ještě než jsem doskočila, už jsem převáděla těžiště na pravou nohu, abych se vši silou odrazila doleva.

Povedlo se.

Než se stačili ti venku vzpamatovat, běžela jsem mezi klečí a malými smrčky pryč. Střely dopadaly kdesi daleko za mnou. Prodírala jsem se rychle vpřed, pak přišel asi tři metry vysoký plot, který jsem lehce přeskočila. V tom jsem uslyšela hřmot vrtulníků. Blížili se.

XXXXX

Vykutálel jsem se ze dveří a ještě než jsem dopadl na zaprášený asfalt, tak jsem zlikvidoval dva kavárenský povaleče, kteří mířili na naše auto brokovnicema. Odkutálel jsem se asi metr od auta tak, aby na mne nemohli střílet z druhé strany a z kleku zastřelil další tři ostrostřelce na střeších. Pak se

ozvala dědův revolver. Byly to docela šlupky, typoval bych to na čtyryačtyřicítka. Děda se dobýval do autobusu, soudě podle toho, že na předním skle byla krev a kusy mozku, tak v tom neměl obyčejné náboje...

Mezitím se stalo několik věcí najednou:

Po ulici k nám se řítily další tři policejní automobily, někdo po nás začal střílet z automatické pušky a Paulo hodil do sousední kavárny několik granátů.

Přebil jsem Glocka a odkutálel se stranou za autobus. Granáty bouchly přesně v té chvíli, když se začaly otevírat dveře policejních vozů. Policajti dostali na uvítanou směs mletého masa, skla a ostatních trosek z kavárny. Děda pákovýma nůžkami osvobodil Rica z pout a oba příkrčeně utíkali zpátky do auta. Já jsem zajišťoval zadní část bojiště.

Bylo jich na nás nachystáno opravdu spousty, místní velitel asi nechtěl nic podcenit a když se nad námi rozeřval zvuk který nemám rád, totiž zvuk vrtulníku, tušil jsem, že to dneska nebudeme mít lehké.

Paulo obrátil svoji pozornost na potácející se policajty a asi tři z nich sejmul. Rico a dědek mezitím vyskakovali z autobusu, když někdo z vrtulníku sejmul Paula. Udělal jsem kotoul stranou, protože ten nahoře byl opravdový ostrostřelec. Na místo kde jsem před necelou vteřinou stál, dopadly dva výstřely a udělaly slušnou díru do asfaltu.

„Revolver!!!“ Zakřičel jsem směrem k dědovi, ten jen šáhnul do podpaždí a pěkným obloučkem mi ho hodil trochu stranou. Zase jsem musel skákat... ale děd, nevím jak to předvídal, zase jakmile jsem se posunul, abych revolver chytil, tak dvě střely dopadly na místo kde jsem byl před okamžikem. Ještě ve vzduchu jsem chytil ten dědův těžký krám a po dopadu jsem do vrtulníku nasázel zbývající čtyři kousky speciálních střel. Na vrtulník to udělalo dojem a sice: zhoupnul se, propadl o pět metrů a pak se trochu naklonil na bok, jeho rotor se zachytil o nějaký stožár, nebo anténu co byla na střeše. Stroj i s osádkou dopadli asi padesát metrů od nás, výbuch a kusy vyrovnávacího rotoru zničily několik stojících automobilů a zabily několik náhodných čumilů, kteří si mysleli, že se jich to netýká. Koutkem jsem zahlídl Ricův obdivný pohled, ale to už jsem se musel věnovat zase své práci...

XXXXX

Na vrtulníky jsem se svým vybavením byla krátká, usilovně jsem přemýšlela co mám dělat. Tak nějak mě nic nenapadlo... Blížili se. Kdesi v mém mozku se odehrávala scéna, jak z nějakého akčního filmu: Padající vrtulník, na ulici která byla plná lidí v nějakém středomořském městečku.

Nemohla jsem moc rychle běžet, protože porost byl hustý a větve mě šlehalý do obličeje a do nohou. Litovala jsem, že jsem si nevezla nějaký těžší kalibr, ale nedalo se už nic dělat.

Najednou byl jeden z vrtulníků přímo nade mnou, byl to nějaký transportní, asi UH-60, les kolem vybuchl v záplavě gejzírů z rotačního kulometu. Naštěstí už jsem byla pro něj v blběm úhlu a střelec ze shora taky neměl zrovna dobrou mušku.

Běžela jsem o sto šest a kličkovala lesem, parchant se mě snažil nahnat jedním směrem, ale naštěstí jsem to vycítila. Věděla jsem, že blízko je železniční trať a nějaké tunely. Tam jsem se musela dostat. Na chvíli jsem se zastavila a zkusmo vystřelila do nekrytého boku vrtulníku dva dvoj-výstřely. Muselo to někoho zasáhnout, protože v tu ránu vrtulník nebyl tak dotěrný a zůstával kousek opodál. Co bylo ale horší, že zleva, zrovna tím směrem, kterým jsem měla namířeno jsem zahlédla tři úzké siluety bojových vrtulníků Tiger.

„Kurva!“

Zahlédla jsem, jak se začoudilo z jejich podvěsů, kde si nesly svojí výzbroj.

„Nééé!“ Zařvala jsem a skočila pod vyvrácený smrk. Kolem mne propuklo peklo, výbuch byl tak silný, že mě vykopnul na strom vedle, ten jsem přerazila, nebo ho přerazila střepina od rakety a narazila jsem tělem do dalšího kmenu, ten odolal. Matně jsem zahlédla jak kolem mě Tygři krouží v kruhové formaci. Pode mnou se houpala velká přeražená větev.

Dala jsem jim signál že se vzdávám a myslela jsem to vážně. Pilot něco povídal do mikrofonu a pak na mne pokýval hlavou, kanónem mě ale stále všichni tři sledovali.

Konec.

Nejdříve jsem zaslechla psy, pak jsem uviděla první hlídky. Uvažovala jsem, že si vezmu nějaké vysoko postavené rukojmí, nebo, že bych se mohla ztratit v chaosu, který jsem byla ochotna zase rozpoutat. Ti prevítí se však ode mne drželi na padesát metrů, blíž nikdo nešel.

Revolver jsem zastrčil za opasek a vytáhnul svou dvaatřicítku, je rychlejší, mám vyladěnou spoušť, takže jsem plně spokojený, co se týče rychlosti střelby a dablťapů.

Dědek s Ricem nasedli do Lancie, tlust'och zmizel nevím kam a Paulo byl mrtvej. Děda dupnul na pedál a vyrazil divoce dozadu. Já jsem stačil sestřelit další dva odvážlivce, kteří nám chtěli zamávat na rozloučenou a skočil jsem na zadní sedadlo.

Rico ještě po někom střílel a děda se divoce rozjel vpřed.

Oba se hrozně smáli, nejvíc Rico.

„Paráda! Skvělá akce, strýčku!“ Pochválil Rico dědu. Dědovi jen svítila očička a kýval hlavou, pak řekl:

„Poděkuj tady... našemu sousedovi. Bez něho bysme byli nahraní.“ Rico se na mne otočil a povídá:

„Moc děkujem pane... pane sousede...“ Usmál se na mě. Pokrčil jsem rameny.

„Paula je mi líto.“ Zvážněl Rico.

„Byl to blbec, zasloužil si to!“ Odsekl děda.

„Já vím, ale stejně... Co Luiz?“ Zeptal se.

„Dostal to za autobusem...“ Řekl děda. „Toho je škoda, byl nový, mohl z něj bejt pořádný člověk.

Toho je škoda! Paulo byl kretén!“

Podal jsem dědovi revolver.

„Jen si ho nechte, je památeční, je to dobrá zbraň.“ Řekl děda. „Ještě jednou děkujeme...“

„Kam teď?“ Zeptal se Rico.

„Pojedeme k Binozzimu, něco mi dluží, ten nás schová. Až bude klid, tak... No ještě uvidíme.“

Odpověděl děda.

„Támhle mi zastavte.“ Ukázal jsem na malé parkoviště.

„Ale...měl byste jet s námi... Budou vás v domě hledat...“ Řekl Rico. Usmál jsem se na něj. Děda zastavil na parkovišti a já vystoupil.

„Starejte se mi o dům.“ Řekl jsem místo pozdravu. Děda s Ricem kývli a zmizeli v oblaku prachu.

Potěžkal jsem si svojí novou zbraň. Byl to Smith&Wesson model 629 s pětipalcovou hlavní v ráži .44 Magnum. Zbraň byla zhotovena z matného nerezů a byla těžká. Zastrčil jsem ji za pásek dozadu a vyrazil k nedalekému lesíku.

XXXXX

Začala jsem pomalu slézat se stromu. V hlavě se mi už rodil plán, který mohl mít ale nejistý výsledek. Opatrně jsem se chytala větví, nechtěla jsem dopustit, aby mě z toho stromu sestřelili kanónem. Pak jsem nahmatala tu přeraženou větev. Předstírala jsem uklouznutí, šklubla jsem za ní, odrazila jsem se oběma nohama od stromu a větev jsem hodila co největší silou na vrtulník. Ta narazila do rotoru a jeden nebo dva listy přerazila. Vrtulník zavrával. To všechno se událo, než jsem dopadla asi deset metrů stranou od stromu.

Prudce jsem vyskočila na nohy a rychle hodnotila situaci. Všichni sledovali poškozený stroj.

Rozběhla jsem se k rojnici vojáků, kteří byli po zuby ozbrojeni.

Vletěla jsem mezi ně jak uragán a dva z nich zabila údery do obličeje. Vrtulník se pořád potácel ze strany na stranu, od mého skoku ze stromu uběhly asi tři vteřiny.

Od jednoho z vojáků jsem ukořistila M šestnácku s podvěšeným granátometem ráže čtyřicet milimetrů. Potřebovala jsem se zbavit toho „autobusu“ jak jsme přezdívali UH 60. Dva výstřely a stroj vybuchl oslnivým zábleskem.

Další Tigr byl výbuchem značně poškozen a oba se zřítily k zemi. Třetí ulétl pryč.

Vzala jsem také do zaječích. Slyšela jsem, jak za mnou vypustili psy, ale byla jsem o dost rychlejší.

Utíkala jsem k železnici a k tunelům.

Kam se vrátit?

Klidu jsem si tu moc neužil... Není už moc míst, kam bych mohl v klidu zamířit. Možná Libye a nebo Bejrút. V Bejrútu by to bylo lepší, tam se člověk spíš ztratí...

Prodíral jsem se nějakým trnitým křovím a po hodině jsem došel na silnici vedoucí do Ajacia. Tam snad bude klid, najdu si nějaký hotel a budu muset vyzvednout ze schránky na nádraží náhradní doklady.

„Sakra!“ Nadával jsem a stopoval auta, jedoucí po „hlavní“ silnici. Zastavilo mi jedno odřené Iveco, řidič otevřel dveře od spolujezdce a pravil:

„Tak kam to bude, šéfe?“ Byl to dobrý muž, na můj vkus sice moc mluvil, ale jinak cesta proběhla bez problémů. Před městem jsem ho omráčil a hodil do propasti. Dodávku jsem zaparkoval v jedné z těch okrajových čtvrtí a nechal naschvál otevřené dveře. Víím, že o auto bude dobře postaráno...

Pěšky jsem se vydal do centra.

XXXXX

Musím pryč, pryč odsud, někam na jih. Ještě nevím kam, ale tuším, že na jihu mě bude nejsložitější vypátrat. Policie v těchto zemích je poměrně laxní a do žádných velkých akcí se pouštět nebude.

Pádila jsem tentokrát už sama k železnici, nikdo mne nepronásledoval. Psi jsem dávno zmátla a vrtulníky, nebo nějaké letadlo, jsem taky neslyšela.

Pak mě napadlo, že se železnici budou asi počítat, nerada bych se dočkala dalšího překvápka. Koleje jsem přeskočila a utíkala dál.

Půl dne jsem běžela, od základny jsem se vzdálila přes sto kilometrů, stmívalo se. Běžela jsem pořád na východ, byl tedy nejvyšší čas změnit směr. Stočila jsem to prudce na jih a přidala do „kroku“.

Běh v noci mi nijak nevadil, zjistila jsem, že ve tmě vidím docela dobře. Měla jsem zase nějaké mžitky, ale rychle jsem zamrkala a byly pryč, nechápala jsem jejich obsah, co přesně znamenají...

Jestli to byla nějaká paměť toho Poutníka, nebo nějaké jeho zážitky, nevím.

XXXXX

Byl jsem v Ajaciu, tam jsem si na nádraží vyzvedl nové doklady a zase zavřel schránku, klíč jsem schoval na obvyklé místo a vydal se do centra pro peníze.

Teď se jmenuju Aron Alvarez a podnikám v nemovitostech. Na mém účtu je pěkná sumička, potřebuju ale jen nějaký peníze na náboje do revolveru a do Glocka. Budou snad stačit standardní, nic speciálního. Nemíním se tu příliš dlouho zdržovat, tak týden, dýl ne. Jen co utichne ten šrumec kolem té policejní stanice.

„Teď do hotelu!“

Vybral jsem si jeden v úzké uličce, kde bych mohl sehnat nějakého obchodníka s „horkým“ zbožím. Pohodlně jsem se usadil v kavárně hotelu a pozoroval okolní cvrkot. Svědila mě paruka a špatně nalepený fousy pana Alvareze. V kavárně bylo správně nahuleno, za chvíli se ke mně přitočila přestárlá kurva, něco kolem čtyřiceti a zeptala se, jestli bych ji nekoupil Colu.

„Nekoupil.“ Povídám. Zakabonila se. „Ale měl bych zájem o jiné zboží...“ Tázavě se na mne podívala.

„O jaké zboží?“ Unuděně se zeptala.

„Platím hotově.“ Odpověděl jsem. Zase unuděný ksicht.

„Eury.“ Dodal jsem. Otočila se a odkráčela vrtíce za sebou prdelí, až hanba. Odešla někam dozadu z lokálu a za chvíli vyšel malý strážník s nervózním pohledem. Měl plešku a jeho kalhoty byly někam nad kotníky, působil směšně, ale já jsem věděl, že zdání může klamat. Poručil jsem si další drahý koňak a zapálil doutník.

Začali chodit hosté...

Cítil jsem, že nálada v baru se poněkud změnila. Narovnal jsem si Glocka za opaskem a tvářil se jako by nic.

Po chvíli si ke mně přisedl jeden z „hostů“, začal se mne vyptávat, kam mám namířeno a jestli cestuji sám. Odpovídal jsem pokud možno jednoduše, nepouštěl jsem se s ním do delších rozhovorů. On byl

hovorný až moc, vylezlo z něj, že je „cest'ák“ a že obchoduje ve stavebnictví. Oba jsme lhali, až se nám kouřilo od úst. Pak si přisedl další a pak ještě jeden. Poručili nějaký panáky a nakonec přisedly i děvky.

To byla přesně situace, do které jsem se nechtěl dostat. Šel jsem jakoby na záchod a když jsem šel nazpátek, tak jsem přistoupil k jednomu stolu, co byl trochu bokem a kde jsem tušil kápa té povedené bandy.

„Koukám, že se tu nějak změnily poměry, člověk přijede za obchodem a voni ho chtějí vokrást, jak nějakýho turistu. Málo si vážíte dobrých zákazníků!“ Prohlásil jsem ke spolku, který mastil karty a popíjel kořalku.

Nikdo ani nevzhlédl. Už mě to vážně rozčilovalo. Tohle byla moje nejdelší řeč asi za posledních pět let a oni ani nezvedli hlavu.

Šel jsem k barmanovi a nechal skupinku u „svého“ stolu s vyjevenými ksichty.

„Až někdo bude chtít se mnou mluvit, tak mu řekněte kde bydlím.“ Barman jen zakejval hlavou a nic neřekl. Beze slova jsem se vydal nahoru do svého pokoje. Lehl jsem si na postel a přemýšlel co je tohle za dobu. Kde jsou ty časy, kdy se tu člověk sotva stačil ubytovat a už byl u něj překupník se zbraněmi, pravda, první chodily vždycky kurvy, maj na to svaté právo, ale po nich vždycky pánové s „horkým“. Mohlo se platit zlatem, dolary, švýcarskými franky, nebo markama. Ted'?

Vostuda!

Pustil jsem si televizi, žvanili tam o tom masakru. Že prý neznámí ozbrojenci mají na svědomí přes třicet mrtvých.

„To asi ten vrtulník...“ Odušil jsem. Všiml jsem si, že dopadl na nějakou zahrádku plnou hostí...

Evropská unie nad tím vyjádřila politování a doufá, že viníci masakru budou potrestáni.

Televizi jsem vypnul. Přemýšlel jsem co dál a zvažoval, že odsud ještě dnes v noci zmizím.

Když už jsem se chtěl zvednout z postele a sbalit věci, tak se zprudka otevřely dveře a do pokoje vrazili tři chlapi. Byli to tíž, co hráli ty karty u vedlejšího stolu. Jeden na mne mířil brokovnicí a další dva pistolema, byly to staré Beretty z roku raz dva.

Zklamaně jsem svěsil hlavu.

„Myslel jsem, že jste víc na úrovni a vy jste zatím jen taková banda...“ Neudržel jsem své zklamání nad výbavou „lupičů“

„Drž hubu! Pudeš s náma!“

„No, že jste si na mne vzpomněli... Už jsem chtěl zmizet.“

„To se ti teďka nepodaří holoubku!“ Zasvítily očka mohutnému chamtivci s brokovnicí.

„Jdeme!“ Rozkázal a dloubl mě brokovnicí do žeber. Odebrali mi zbraně. Když chlapík s tou obstarožní Berettou uviděl mého Glocka tak se jen kysele zatvářil. Nechápu, proč tu nikdo tyhle pistole nemá rád. Ale Smith sklídlil u celého toho přihlouplého stáda doslova nadšení.

„Na co ten blbec potřebuje takovej kanón?“ Chtěl jsem odpovědět, že na vrtulník, ale pak jsem si to rozmyslel. Nemělo by to cenu.

Šli jsme po schodišti dolů a pak zatočili do zadní části hotelu, přesně tam, kam prvně odešla ta děvka. Barman leštil sklenici a mě si vůbec nevšímal. Prošli jsme kuchyní, tam mi dali pásku přes oči. Docela dobře jsem přes ní viděl, mohl jsem je všechny klidně zabít, ale potřeboval jsem je. Odsunuli těžkou skříň a otevřeli úzká dvířka. Docela to tam páchlo, sklonil jsem hlavu a vešel na kluzké schodiště. Strkali mne nevybíravým způsobem dopředu.

XXXXX

Ukryla jsem se v nějakém stohu, zavrtala jsem se hluboko dovnitř. Přečkala jsem tak celý den a v noci jsem se rozběhla dál.

Byla jsem už někde v horní Itálii, když jsem na některé autobusové zastávce objevila včerejší noviny, hledala jsem tam nějakou zmínku o mém útěku, ale nebylo tam skoro nic. Byla tam jen zpráva, že na pravidelném cvičení přišla německá armáda o dva stroje Tiger. O transportním UH-60 noviny nepsaly. Na další stránce jsem se doslova zděsila, byly tam zprávy z Korsiky. Psali, že neznámí ozbrojenci osvobodili obávaného teroristu Rica Machada a že rozpoutali masakr v pokojné uličce, kde zahynulo mnoho nevinných lidí.

Zprávy hovořili o třech desítkách obětí. Skupina je prý napojena na teroristickou síť Al-Kajda. Nejhorší na tom bylo to, že tu uličku jsem viděla ve svých snech, nebo ve svých chvilkových

představách, to znamená, že to nebyly žádný Poutníkovi představy, nebo minulé zážitky, ale bylo to, co právě teď Poutník prožíval! To znamenalo, že Poutník je na Korsice!

Možná právě proto mě to táhlo na jih. Rychle jsem lovila v paměti, co vím o tom ostrovu ve Středozezemním moři a přemýšlela jak se tam dostanu.

Musela jsem jednat rychle, tušila jsem, že ten parchant se odtamtud bude chtít rychle vypařit a že bych to taky nemusela stihnout.

Musela jsem přisednout na vlak. Druhý den nad ránem jsem narazila na trat' vedoucí na jih. Čekala jsem. Byla jsem ukrytá v jednom křoví a čekala zase na večír.

xxxxx

Šli jsme městskou kanalizací asi půl hodiny, naschvál mě vodili chvíli dokola a když už je to přestalo bavit, tak mě postrkovali po schodech nahoru. Vešli jsme do nějakého sklepa. Sundali mi pásku z očí. Bylo to nějaké skladiště, spousta harampádí a starých vojenských beden. Voněl tu strojní olej, připadal jsem si jako za dob druhé světové války. I kabely na stěnách byly z té doby.

Líbilo se mi to tu.

„Tak se hni!“ Závistivec mě dloubl hlavní zase do žeber, neprotestoval jsem. Musel jsem přistoupit na tuto hru. Ale Závistivce jsem si zapamatoval.

Zase jsme šli po schodech, už jsme museli být nad úroveň terénu, ale pořád žádná okna.

Před námi se objevily dveře pobyté lacinou koženkou. Jeden z té bandy je otevřel.

Strčili mne do malé místnosti, vypadalo to tam jako na úřadě. Za stolem seděl ten nervózní střízlík, kterého jsem viděl dnes dopoledne. Prohlídnul si mne od hlavy k patě.

„Co tady chcete?!“ Zahrozil.

„Chtěl bych nakupovat...“ Zopakoval jsem svůj požadavek.

„A o jaké zboží byste měl zájem?“ Naklonil se ke mně Střízlík.

„Tak pět set nábojů do mé čtyryačtyřicítka a pět set 357 v Sigu do Glocka.“ Vznesl jsem požadavek.

Někdo za mnou se rozchechtal.

Střízlík se zamračil.

„Nerušit, právě s pánem obchoduju.“ Přehnaně se rozčiloval Střízlík. „A proč si myslíte, že s vámi nějaký obchod uzavřu?“

Už mě ta maškaráda přestávala bavit. „Proč?“ Zeptal jsem se a prudce se otočil dozadu. Stáli tam Závistivec a pak další dva týpci s těma Berettama. Závistivcovi jsem vytrhnul brokovnici i s ukazováčkem a těm dvěma ukopnul jejich pistole. Pak jsem jim všem prošlápnul kolena. Otočil jsem se zpátky na Střízlíka a ohnul brokovnici.

„Protože nebudete mít na vybranou.“ Povídám klidně. Ti tři za mnou se svíjeli, Střízlík čuměl s otevřenou pusou, zjevně nechápal, co se to stalo.

„To...to...“

„Pět set nábojů do mé čtyryačtyřicítka a pět set 357 v Sigu do Glocka. Fofrem!“ Znovu jsem zopakoval původní požadavek a zadíval se upřeně na Střízlíka.

„Ano...jistě. Vydržte!“ Střízlík zmizel za dveřmi a já se pomalu otočil k tomu klubíčku neštěstí. Měl jsem chuť si s nimi trochu pohrát, ale nechtěl jsem budit větší pozornost, než je nutné. Už takhle mám dalšího nepřítele, který se mě bude snažit nalézt. Jedině...

„Tak tady to je.“ Zaskuhral Střízlík. „Bude si pán přát ještě nějakou specialitku...?“

„Svoje zbraně a tašku.“

„Jistě, jistě...promiňte. Hned jsem zpátky, jen musíte mít trochu strpení...“ Viděl jsem jak Střízlík pomrkává, neklamně znamená, že chystá nějakou boudu. Couvnul jsem k těm marodům, co se pořád váleli na zemi. Zdá se, že ty Beretty budou ještě k něčemu dobrý... Střízlík, který byl asi taky dobrý psycholog tušil, že jsem ho prokouknul a zčervenal.

Napnul jsem uši a pomalu jsem se shýbnul pro pistoli. Byl to těžký krám, který se už leta nedělá, ale dobře seděl v ruce.

„Strpení...“ Zaskuhral Střízlík.

V tom se zprudka otevřely další dveře, o kterých jsem nevěděl a s nimi ty za Střízlíkem. Ten zmizel v podřepu za stolem. Do místnosti vniklo komando korsických hrdlořezů. Všichni měli na sobě kukly a byli oblečení v kožených bundách.

Konečně jsem slyšela vlak, byl to nákladní, fičel kolem mne asi stokilometrovou rychlostí, nezdálo se mi ale že by jel nějak rychle. Pro normálního člověka by to byla jistá sebevražda, ale já se na něj celkem pohodlně vyhoupla a schovala se pod plachtu, kde převáželi nějaké stroje. Pršelo. Pršelo a byla mlha, zajímavé je, že v mlze vidím stejně jak obyčejní lidé, to znamená stejně blbě. Z některých svých nových vlastností jsem byla doslova nadšená, až teďka jsem měla chvilku času utřídit si myšlenky, co vůbec chci a kam mířím. První věc byla jasná, musím najít a zabít Poutníka, vše ostatní je podružné. Jasně se mi vybavovaly poslední chvíle s tím... hajzlem. Co to je vůbec zač? Odkud se vzal? Kdo ho vyrobil, zaslechla jsem něco, že po něm pasou už několik set roků. Zdálo se mi to ale přitažené za vlasy, jak někdo může žít několik set let? Divný! Jestli mám ale stejné, nebo podobné vlastnosti jako on a jestli je pravda, že žije tak dlouho... mohla bych také být tak dlouho naživu. Hrála jsem si s tou myšlenkou, zatímco vlak uháněl vesele dál na jih. Několik nádraží jsme doslova vyluxovali. Vlak jimi proletěl jako střela, vzpomněla jsem si na zastávku u nás doma. Vlaky tam vždy projížděly velmi pomalu a nejistě. Nádraží jsem nikdy neměla ráda, čekali jsme tam vždycky na tetu Olgu, máminu ségru. Byla hrozně lakomá a zlá. Stará panna. Neměla nás ráda, záviděla matce, že má děti a nikdy nám nedala žádný dárek. Otec ji taky nenáviděl, ale matka byla jakoby hluchá na každou námitku vznesenou na adresu její sestry. Babička s dědečkem byli stejně lakomí jako teta. Byli to křesťané, ale divní křesťané. Chodili sice do kostela, ale matce a tátovi vůbec s ničím nepomohli, zato teta, ta u nich byla na výslunní. Ráda bych ještě viděla sestru, byla už tak veliká, nemůže za to, že mě nepoznala, byly jí asi tři roky, když jsem... zmizela. Zatlula jsem pěsti a krev se ve mně vařila, když jsem si vzpomněla na ty svině, co se mnou prováděly. Rozhodla jsem se že se pomstím, valná většina těch grázlů asi sedí, ale v dnešní Evropě a se současnými zákony se brzo dostanou na svobodu. Je možné, že už jsou venku. Na sto procent se pustí do stejného „podnikání“ a podle mne i na stejném místě. Až to skončím na Korsice, tak pojedu do Hamburku!

XXXXX

Stará Beretta se ukázala jako velice dobrá zbraň, Italové prostě tyhle věci umí. Jako první jsem zlikvidoval ty tři chlapy, kteří vnikli tajnými dveřmi, každý dostal jednu přesně mezi oči. Pak jsem skočil bokem a dostal přímý zásah z brokovnice. Hrubý brok je svinstvo i pro mne. Když jsem se chtěl nadechnout, tak jsem se zakuckal a vyplivl krev. Korsičani mířili dobře, ale já taky. Do každého z těch prevítů jsem nasázel zbytek nábojů ze zásobníku a došel si pro Střízlíka. Ten, když mě spatřil, tak se mu rozklepala brada. „Kam zmizela korsická pohostinnost?“ Zeptal jsem se. „Nezabíjejte mě...“ Úpěl Střízlík. „Proč ne?“ Podivil jsem se. „Dáme vám všechno, prosím.“ Popadnul jsem Střízlíka a dovedl ho k těm chlapům, kteří mě sem přivedli. Podal jsem mu brokovnici a řekl: „Zabij je.“ „Né... to nemůžete.“ Žadonil. Utrhnul jsem mu kus ucha. „Zabij je.“ Opakoval jsem. „Né...“ Utrhnul jsem mu druhý ucho. Střízlík řval jak pominutý. „Prosím.“ Dál skuhral, obličej měl celý od krve. Přísně jsem se na něj podíval. Stydlivě zamířil na Závistivce. Pak zahřměl výstřel. Závistivec se rozletěl na tisíc kousků. „Páni!“ Podivil jsem se. „Co to tam máte za náboje? To se mi líbí.“ „Explozivní...“ Vypravil přidušeně ze sebe Střízlík. „Fajn. Teď další!“ Nařídil jsem. Další s těch mezulánů se plazil směrem od nás. Prásknul další výstřel. Chlapovi se v zádech udělala veliká, asi třicet centimetrů velká díra. Pokýval jsem hlavou. „To už stačí...“ Prosil Střízlík. Ale pak zamířil na posledního lumpa. V pokoji to vypadalo jak na jatkách. Náboje do brokovnice dělaly pravé divy. „Tak a teď mi dáš to moje zboží.“ Střízlík horlivě zakýval hlavou. Konečně začal uvažovat trochu „střízlivě“.

Vešli jsme do chodby za pokojem. Vonělo to tu olejem a vazelínou. Střízlíka jsem si držel za límec od košile. Po krku mu stále tekla krev z utržených uší.

„Jeden podraz a zaživa tě stáhnou z kůže.“ Naklonil jsem se k němu, protože tak nějak špatně slyšel. Otevřel dvoukřídlé dveře. Spatřil jsem ráj. Před námi byly tisíce a tisíce regálů se zbraněmi a municí.

„Chystáte se na válku?“ Zeptal jsem se.

„Né...ne, ale...to kvůli obchodu.“

„Mohli jste si vydělat pěkný prachy...škoda. Víš co potřebuju, tak se dej do práce.“ Pobídl jsem Střízlíka, ten popadnul nákupní vozík jaký mají v supermarketech a vydal se mezi regály. Šel jsem obezřetně za ním. Zdálo se, že ve skladišti už nikdo není. Docela mě zajímalo, jak se jim tohle mohlo podařit skrývat.

„Chtěl jste náboje do šestsetdvacetdevítky?“ Zeptal se mě. Kývnul jsem.

„Tady je váš revolver.“ Vyndal z regálu nerezový kousek.

„Tak vida, vy jste mi ho už znárodnili.“ Kroutil jsem hlavou. Omluvně se zašklebil a pokrčil rameny.

„Máme tu speciální výbušný náboje... Jestli chcete...“

„Co takhle nějaký průbojný?“

„Samozřejmě.“ Horlivě zakýval hlavou. „S wolframovým jádrem!“ Dodal.

„Výborně. Tak tisíc kusů by mělo stačit.“

„Ale to je celé jmění.“ Namítl.

„Já nic platit nebudu.“ Odpověděl jsem klidně chlapíkovi.

„Ano, ano jistě, promiňte... Tisíc nábojů. Těch výbušných chcete kolik?“

„Dva tisíce.“ Zase další horlivé přikyvování. Chlap nakládal papírové krabičky do bedny, mohl se doslova přetrhnout.

„A co si ještě budete přát?“

„Jak jsem ti to už řekl jednou, náboje do toho mé třicetdvojky. Průbojný, hydra shoky, no a uvidíme co tu ještě máte.“ Řekl jsem netrpělivě.

Přesunuli jsme se asi o deset regálů směrem doleva.

„Tady je...“

„Můj Glock!“

„Ano, vaše zbraň. Pěkný kousek... upravoval ho pravý mistr. Tipoval bych to na Dánsko...“ Vyzvídál Střízlík.

„Netipuj a makej!“ Odpověděl jsem mu na otázku. Chápavě zakýval hlavou a plnil vozík krabicema. Střízlík se opravdu vyznal, protože mého Glocka skutečně upravoval jeden zbrojář z Dánska.

„Co ještě?“

„Co máš, co můžeš nabídnout za tvůj bídný život.“ Upřeně jsem se na něj zadíval.

„Ehm... máme tu... je to taková věc...“ Zamračil jsem se na něj.

„Co?“

„No...není to běžná... zbraň. Nevím, prý to funguje na principu mikrovlnného záření...“

„To už se dělají takové mašiny?“ Nevěřicně jsem se zeptal. „Já myslel, že to je jen sci-fi.“

„Tyhle zbraně jsou už na trhu asi pět roků.“ Udiveně se na mne podíval. „Pravda, nejsou zcela běžné, ale pár prototypů tu máme.“

„Jak to funguje?“

„Předvedu vám to.“ Šli jsme přes celý sklad do tajné místnosti, ukryté za velkou užmoulanou mapou světa. Ocítl jsem se v jiném světě. Je pravdou, že jsem pár let žil zcela v zajetí mého přirození ale díky té malé děvce jsem prohlédl. Teda prohlédl jsem až tady.

„S tímhle arsenálem byste mohli obsadit Evropu.“ Komentoval jsem výbavu tajného skladiště. Začal jsem litovat že jsem marnil čas nějakým konvenčním střelivem.

„Nemohli, vlády kolem to mají taky, my máme pouze to, co mocným upadne od stolu...“

„Tak ukaž ten tvůj zázrak.“ Pobídl jsem ho. Střízlík přistoupil k velkému trezoru, naťukal do něj vstupní kód a otevřel dveře. Z police vyndal duralový kufrík, otevřel ho a vyndal malou plastovou hračku, o něco větší než můj Glock.

„Tohle.“ Řekl jsem zklamaně.

„Je to neuvěřitelně silná zbraň.“ Bránil ten čínský výlisek Střízlík. Skepticky jsem se zatvářil. „Zbraň“ nepůsobila vůbec důvěryhodným dojmem. Muška a hledí na ní bylo jen velmi zhruba naznačené a celkové zpracování bylo dost odfláknuté.

„Nic moc.“ Komentoval jsem ten zázrak. „Tohle nabízíš za svůj život?“

„Pán bude moc spokojen.“ Dušoval se Korsičan.

„Jak to funguje?“

„No, princip neznám, ale tady...“ ukázal na pažbičku „...jsou baterie, ty se daj normálně dobít v zásuvce, je od toho tady ten kabel...“ hrabal se v kufříku „...tady je pojistka...“ dál popisoval pistoli „...ta je jenom jedna, když se dá tady nahoru, tak můžete střílet.“ Podal mi zbraň do ruky.

„No to určitě, vyzkoušej si to sám. Nejsem zvědavěj až mi ten krám bouchne v ruku.“ Podal jsem mu ji zpátky. Tomu se ve tváři mihl takovej podivnej výraz, věděl jsem, že pokusnej králík budu nejspíš já.

„Varuju tě! Jestli zkusíš nějaký podraz, tak ...“

„Nemějte strach pane.“ Vzal se zaujetím do ruky pistol a namířil na hasičák stojící asi deset metrů od nás. Pojistka cvakla, já jsem ještě raději uskočil stranou, ale bylo to zbytečné, protože Korsičan skutečně mířil na hasičák. Ten se s ohlušujícím výbuchem rozskočil a svým obsahem zasral půlku té tajné místnosti.

„To by uměl Glock taky.“ Řekl jsem zklamaně.

„Ano, ale pistole byla na pěti procentech výkonu!“ Uraženě na mne civěl Střízlík. Nastavil jsem ruku. Podal mi ji stříškou napřed. Opravdu na boku byla ryska s procentama, ukazatel byl na pětce.

„Co když se to dá na sto procent?“ Zeptal jsem se. Chlapík se jen nervózně zasmál.

„To bych tady nezkoušel.“

„Proč?“

„Protože by to budova nemusela vydržet.“

„Kolik vydrží baterky?“ Myslel jsem, kolik výstřelů jsou schopny baterie dodávat energii.

„Při deseti procentech tři tisíce výstřelů a při padesáti procentech tři sta.“

„A při stoprocentním výkonu?“

„To nevíme, to ještě nikdo nezkoušel, nenašli jsme odpovídající cíl.“

Usmál jsem se.

„Něco silnějšího nemáš?“ Překvapeně se na mne podíval.

„Jak to myslíte?“

„No, nějakou mikrovlnou brokovnici, nebo granátomet...“

„Ne, to opravdu nemáme, prý něco testují do Abramsů, ale pro pěšáky...ne.“

„Kolik těch kufříků máš, ale nelži!“

„Dva.“ Řekl rozhodně Střízlík. Podezřívavě jsem se na něj podíval. Asi nelhal, poznal bych to.

„Dobrá. Co dál? Co máš tady dál?“ Rozhlídnul jsem se kolem po dřevěných bednách.

„To jsou ...různé věci.“ Káravě jsem se na něj podíval.

„Rakety, Stingery, nějakej Karl-Gustav a tak...“ Rychle dodal.

„To mě nezajímá. Ale namátkou se do jedné podíváme.“ Střízlík pokrčil rameny.

„Tuhle.“ Ukázal jsem na bednu.

„To je Vichr.“

„Co to je Vichr?“

„To je ruská protitanková raketa. Máme ji už vyskladněnou pro jednoho zákazníka...“

„Vyskladněnou? Vy si tu vedete účetnictví?“ Udiveně jsem se zeptal, Střízlík se mi začínal líbit.

„Samozřejmě, to jinak nejde.“

„Otevř ji.“ Pobídl jsem ho revolverem, do kterého jsem mezitím napěchoval výbušné patrony.

Rychle se shýbnul a otevřel zámky. Uvnitř se opravdu skrývalo dlouhé doutníkovité zelené těleso a na několika místech bylo popsáno azbukou.

Pokýval jsem hlavou.

„A teď tamtu.“ Ukázal jsem na další krabici. Bedna skrývala nějaké nerezové kanystry, na kterých byly namalovány lebky se zkříženými hnáty a nápisy upozorňujícími na opatrnou manipulaci.

„Co to je za svinstvo?“

„VX. Plyn.“ Pokýval jsem hlavou.

„Dobrá.“

„Vrať me se ke konvenčním záležitostem.“ Střízlík si ulehčeně oddychl. „Co mi tvůj obchod ještě může nabídnout?“

„Máme tu novinku HK36 s bubnovitým zásobníkem na sto patron ve vaší ráži, pak speciálně upravenou M4 s granátometem, thermovizí a se stejným bubnem, jako HK36. Odstřelovačské pušky...granátometry a jiné... věci.“

„No, na toho Hecklera bych se podíval.“ Pobídnul jsem ho a šli jsme zpátky do skladu. Ve skladu nikdo nebyl, jen slabě hučely zářivky a větrák. Už jsem věděl, že bych se tu mohl celkem slušně napakovat a udělat nějaký zásoby. Ale instinkt a změna chování Střízlíka, který začal opět nervózně pokukovat po okolí změnila mé rozhodnutí. Když mě mužík zavedl k regálu, kde byly uloženy Hecklery, klepl jsem ho do spánků a svázel. Nebude vůbec špatné, když si před smrtí užije trochu adrenalinu. Hkáčko jsem nacpal do tašky spolu s asi tunou nábojů a vrátil se do toho tajného skladiště. Myslel jsem na ty nerezové kanystry, taková věc se vždy může hodit, když se „člověk“ dostane do úzkých. Nějak jsem měl pocit, že mi zbývalo málo času.

XXXXX

Vlak se blížil k velkému městu, projížděli jsme velkým seřadovacím nádražím, kterému, jako by nebylo konce. Opatrně jsem vykukovala spod plachty. Pak se vlak zastavil. Bylo kolem poledního a sluníčko nesměle vykukovalo z mraků.

V dále jsem slyšela nějaké hlasy a raději jsem se zasunula hlouběji do přepravovaného nákladu. Jednalo se o nějaký nesmyslný stavební stroj.

XXXXX

Při cestě nazpátek do skladiště pro kanystry jsem si povšiml tmavě hnědých igelitových pytlů, z jednoho z nich lezly červené a modré dráty. Zastavil jsem se a pytel roztrhl.

„Rozbušky.“ Usmál jsem se. „No vida. Kde jsou rozbušky, bude i plastika.“ Řekl jsem staré moudro zbrojních skladníků. A skutečně, o regál dál se nacházely asi tři tuny Semtexu a C4. Nastrkal jsem tam rovnoměrně několik rozbušek a nastavil časovač na dvacet minut.

„To by mělo stačit.“ Naložil jsem čtyři vozíky „tovaru“ a vyrazil ven.

Ve vzduchu viselo něco moc špatného.

XXXXX

Po třech hodinách se vlak pohnul konečně dál. Když jsme míjeli konec nádraží, tak jsem si přečetla, že to je Parma. Konečně jsem se zorientovala. Zeměpis jsem měla celkem zmáknutý, protože to do mě pořád hustili:

„Kde se nachází Brindisi? Kde Murmansk? Na jaké rovnoběžce leží Lisabon?...“ Teď mi ty znalosti bez mapy přišly vhod. Vybavila jsem si mapu Itálie, s přesnou polohou Parmy a Korsiky.

„Tak pět set kilometrů.“ Řekla jsem pro sebe.

Drcání příjemně unavovalo a mně se myšlenky opět rozlétly směrem k domovu...

XXXXX

Cítil jsem tu lidi, přesněji řečeno lidský pot. Zdá se, že jsem Korsičany podcenil. Víím, že jsou dost zarputilí, ale že budou tak nepřející, to jsem netušil. Nastavil jsem pistole na třicet procent a zkusmo vystřelil do tmavé chodby. Udělalo se mi trochu nevolno, jak se koncentrovaná energie zčásti odrazila od zdi zpátky ke mně. Po schodech dolů stekla načervenalá břečka, spolu s nějakým potrhaným oblečením. Kamenná zeď popraskala. Nic nebylo slyšet. Vydal jsem se se svým vláčkem do útrob domu. Za dalším rohem jsem znovu vystřelil, když jsem zadržel dech a zatnul břicho, tak se zpětný ráz energie dal celkem snést. Na zdi zbyl jeden mastný červenozelený flek. Asi člověk. Ten Čínský výlisek jsem poněkud podcenil. Šel jsem dál.

Dorazil jsem k ocelovým vratům, nastavil jsem hodnotu na padesát procent a zamířil na vrata.

Zmáčknul jsem spoušť a vrata vylítla na náměstí, kde zabila asi deset lidí. Nastala panika, kdo mohl, tak vzal nohy na ramena. To mi pomohlo určit kdo je kamarád a kdo ne.

Opatrně jsem vykukl ven. Na střeše okolních domů jsem zahlédl jakési osoby, ale bylo už pozdě.

Dostal jsem několik zásahů z automatických zbraní do hrudníku a do hlavy. Nazdařbůh jsem vystřelil, střecha protějšího domu se zřítla v prachu dolů. Lidé už zcela vyklidili náměstí, zůstalo tu jen několik nákladních a osobních automobilů. To se mi akorát hodilo.

Bolela mě hlava, ale nezdálo se, že bych dostal přímý zásah. Znovu jsem vystřelil po okolních domech a někde vyšlehly plameny. Nikdo už proti mému „nákupu“ nic nenamítal a já vystrkal vozíky na náměstí. Vyhlédl jsem si zelinářskou dodávku, naložil do ní náklad a upaloval co největší rychlostí pryč. Za sebou jsem měl minimálně sto kilo plastické trhaviny, nějaké rakety, miny a chemické zbraně. Razil jsem si nekompromisně cestu vpřed. Hodnotu na pistolí jsem nastavil omylem (ujela mi ruka) na sedmdesát procent a když se objevila nějaká „zácpa“ tak jsem dotyčná auta prostě odfoukl. Jelo se docela pěkně.

Směřoval jsem na východ, protože tam byly kopečky a rázová vlna, která určitě přijde, tak by se o ně mohla zbrzdít.

Nikdo mě nepronásledoval. Policie se sjížděla na místo nehody a mně nikdo nevěnoval pozornost. To, že jsem evidentně překračoval rychlostní limit ve městě, nebylo na Korsice nic neobvyklého.

XXXXX

Vlak začal nebezpečně zahýbat k východu a já musela vystoupit. Počkala jsem s tím na večer. Těch pár kilometrů navíc mě nezabije a já snad budu mít štěstí na příhodnější vlak. Běžela jsem noční krajinou a přeskakovala jeden vinohrad za druhým.

Byla to pitomá cesta, mohla jsem si sice stopnout nějaký auto, ale to by mohlo ohrozit moje zmizení. Nejdůležitější teďka bylo, zůstat v anonymitě.

Postupovala jsem zpátky na západ. Bylo zataženo a já mohla běžet opravdu naplno, nikde nikdo.

Občas sprchlo, ale mlhy se netvořily, to byla klika, protože bych svůj běh musela hodně zpomalit.

Nyní jsem se pohybovala kolem šedesáti kilometrů v hodině, ale cítila jsem, že by to šlo i rychleji.

Konečně jsem objevila koleje, ale vršek kolejnice jasně hovořil o tom, že po této trati už dlouho nic nejelo. Jednalo se asi o nějakou vlečku, vydala jsem se proto dál.

Po další hodině běhu jsem narazila na trojkolejnou trať. To bylo to, co jsem hledala. Kolem mne se přehnal nějaký expres, ale já raději počkala na nákladňák. Ten přijel o půl hodiny později.

XXXXX

Konečně se mi podařilo vyjet z města ven. Odhadem jsem měl asi tři až čtyři minuty času. Tedy nic moc. Šlapal jsem dodávce na krk a zatačky projížděl po dvou kolech, tady se vyplatila investice do kurzu přežití, ve kterém byla i „jízda s nákladním vozidlem na hranici možností“, tak se totiž přesně jmenovala týdenní lekce, kterou jsem prošel.

Ještě asi dvakrát jsem si musel „udělat“ cestu, když jsem nemohl předjet traktor, nebo pomalejšího kolegu v dodávce.

Kilometr přede mnou byl vjezd do tunelu.

„Tam se musím dostat!“ Procedil jsem a pevně sevřel volant.

Nepodařilo se.

Výbuch byl tak silný, že i ostřelování Oděsy německým dělem Dora bylo slabý odvárek. Ti blbci tam museli mít snad sto tun plastické trhaviny...

Výbuch mě zastihl asi dvě stě metrů před tunelem. Tlaková vlna nadzdvihla můj nákladňáček a mrštila s ním do obytného přívěsu, který jsem se právě chystal předjet. Přívěsem jsem projel jak máslem a můj letitý zvyk se nepoutat, se ukázal jako velká blbost. Vylítnul jsem předním oknem, prolítnul částečně i přívěsem, a dopadnul tvrdě na asfalt. Když jsem se chtěl zvednout, tak mě pro změnu přejel mercedes a po něm ještě můj nákladňák.

Byl to snad nejhorší karambol, co jsem prožil za celý svůj život. Nicméně jsem stále žil. Teda alespoň trochu.

Až do večera jsem ležel na zemi neschopen pohybu, pak mě začaly mravenčit nohy a levá ruka. To bylo dobré znamení. Nikdo o nás nejevil zájem. Všechny záchranné oddíly mířily do města. Nad námi přelétávaly vrtulníky. Kolem projela nějaká vojenská kolona. Hrál jsem mrtvého. Večer jsem snad po sto letech usnul. Zdálo se mi jak jedu vlakem a pak jak běžím přes nějaké vinohrady. Krajina nápadně připomínala střední Itálii, tam jsem strávil své mladá léta.

Nad ránem se začali objevovat první zvědavci od červeného kříže. To už jsem si protahoval nohy a záda. Rozhlížel jsem se po dodávce. Byla „zaparkovaná“ v nějakém roští u cesty. To bylo dobré.

Pokoušel jsem se odplížit blíž k ní. Cestou jsem uviděl Čínský výlisek, bohužel totálně rozježděný

vojenskou kolonou. Nadával jsem si do debilů a imbecilů. Nic se ale nedalo dělat. Druhou pistolí jsem nenašel. Akorát revolver jsem zahlídl u krajnice, byly na něm stopy pneumatik, ale nezdálo se mi, že by mu to vadilo. Přistoupil ke mně nějaký doktor.

„Jak jste na tom, příteli?“ Zeptal se. Musel jsem někde vyzkoušet funkčnost šestsetdvacetdevítky... rána přilákala další doktory. Naštěstí jich tu moc nebylo a já nepotřeboval měnit buben. Někteří zranění po mně nechápavě pokukovali. Všem jsem musel šlápnout na krk, bylo to nesmírně obtížné. Zvlášť levá noha mě bolela. Šoural jsem se k dodávce. Byla nepojízdná, kdyby to byl benzínák, tak to bouchlo. Rozhlížel jsem se kolem a hledal, do čeho přeskládám obsah vozu. U tunelu jsem objevil červeného Range Rovera. Měl proražené přední kolo, ale jinak se zdál v pořádku. Kolo jsem vyměnil a zacouval k mému Ivecu.

Krámy jsem stěhoval asi hodinu, byl jsem narvaný až po střechu. Kanystry s plynem vydržely až na jeden, který byl nějaký zmáčknutý. Nastavil jsem ho doprostřed silnice a ze sto metrů jsem ho prostřelil Hákáčkem. Rychle jsem dupl na plyn a vyrazil do tunelu. Trochu jsem tak za sebou zametl stopy, do této oblasti se jen tak nikdo brzo nepodívá. Rozhodl jsem se, že Korsika pro mne na nějakou dobu není vhodná destinace.

Ujížděl jsem po vedlejších cestách, protože po hlavních trasách mířily na místo neštěstí vojenské kolony a bylo tam dost zvědavých policajtů. Pak už jsem jen cestoval v noci a bez světla. Mířil sem na sever ostrova, kde je moje stará skrýš, tam schovám sebe a své věci.

xxxxx

Tentokrát jsem cestovala mezi osobními automobily. Vlak uháněl směrem k pobřeží, cítila jsem moře. Budu si muset na něj opatřit nějakou pořádnou zbraň, mé pistole by mu asi moc neublížily. Něco budu muset cestou schrstit... Hodila by se brokovnice, ale ta je zase moc velká, budu se bez ní muset obejít, jen kdybych věděla, kde ho hledat.

Jak se jmenovalo to městečko... Propriano, tam začnu. Uvidíme, co mi řekne místní podsvětí, ti by o něm mohli vědět, nebude to jednoduché, ale když šlápnu správnému člověku na kuří oko, tak promluví, tím jsem si jista.

Pobřeží mě přivítalo další den brzo ráno. Bylo nádherně, po včerejších mracích nebylo ani památky a čistý obzor sliboval krásný den.

Vyskočila jsem z vlaku v jednom ohybu, kde jsme jeli trochu pomaleji. Namířila jsem si to rovnou k pláži. Nikde jsem nikoho neviděla, akorát nalevo se rýsovalo nějaké malé letoviště. Sundala jsem si boty i vojenské tričko a dala to do baťohu. Ležerní chůzí jsem se blížila k řadě slunečníků, moc lidí tu nebylo a zdálo se, že všichni balí a jedou pryč. Z jedné deky jsem ukradla podprsenku a sluneční brýle. Tu jsem si vzala na sebe. V nějaké boudě jsem objevila nůžky. Ostříhala jsem si vlasy, strčila si do nich růžovou sponku a hned byl ze mě někdo jiný.

Co mě udivilo bylo to, že na plážích, kde je normálně spousta lidí bylo jen pár jedinců, kteří se ještě tak nějak divně motali... Nedávalo to moc smysl. Něco se muselo stát. Zamířila jsem do centra. Na velké mapě jsem zjistila kde se nacházím a jak daleko je Korsika.

Kolem projížděly spakované rodinky mířící ven z města. Z útržků rozhovorů jsem usoudila, že se stalo nějaké neštěstí. Z trafiky se mi podařilo šlohnout anglicky psané noviny. Tam jsem se zděsila. Psali, že Al-Kajda zaútočila chemickými zbraněmi na Korsice a Ajacio bylo vymazáno z mapy... Oficiální odhady hovoří až o třiceti tisících obětí.

„Poutník!“ Vydechla jsem. Ale jak? A proč? Nikdy takhle nezabíjel, co jsme měli o něm informace... Té pohádce o Al-Kajdě jsem nevěřila. Museli ho zahnat do kouta. Protože tohle nebyl jeho běžný postup, pár lidí stažených z kůže, nebo šílenci, kteří přežili jeho řádění, to ano, ale nikdy nezabíjel takhle v masovém měřítku.

Přemýšlela jsem, jak se nyní dostanu na ostrov. Je jasné, že žádná loď tam dobrovolně nepojede.

Vojáci možná, ale s těmi jsem nechtěla z jistých důvodů cestovat. Zbývalo jediné: přeplavat. Vrátila jsem se na pláž a věci schovala do křoví. Musím vyzkoušet, jak se moje nové dovednosti projeví ve vodním živlu.

K úkrytu jsem dojel brzo ráno. Je to takové místo vysoko v horách. Rovera jsem hodil do úzké průrvy, je na ní dobré, že není vidět na dno. V jednom starém seníku pod podlahou je sklep, který je napěchován potřebnými věcmi. Tam jsem schoval kanystry s plynem a náboje. Byl jsem na sebe naštvaný, že jsem přišel o své nové zbraně. S těmi by byl život o hodně lehčí. Revolver je sice velice účinný, ale je moc těžký. Glock se s Čínským výliskem nedá absolutně srovnávat. Budu si muset něco podobného opatřit. Napadla mě jedna možnost... jeden obchodník v Norsku, ten by o něčem mohl vědět. Tam se musím vydat! Najednou jsem měl zase cíl. Znovu se dostat k té zázračné zbraní. Rozhodl jsem se, že tu chvíli zůstanu a pak se vytratím jak pára nad hrncem. Nejdůležitější je pořádně za sebou zamést stopy a to se mě poslední dobou vůbec nedaří. Raději se uklidím stranou od všeho dění, mohl bych se usadit třeba v Austrálii. Tam jsem byl naposled před druhou světovou válkou a to už je tak dávno...

XXXXX

Potopila jsem se a okamžitě se mi vrátily mžitky, co jsem dlouho už neměla. Ležela jsem v nějaké kůlně, všude bylo plesnivé seno, když jsem se posadila, tak jsem viděla mezi trámy nějaké horské pohoří. Zamžikala jsem a protřela si pořádně oči. Pomohlo to, ale mžitky se zase vracely. To bezesporu znamenalo, že Poutník je zalezlý v nějaké skrýši a čeká, až se „prach“ usadí. Nechala jsem to plynout a zkoušela se potopit co nehlouběji. Nebyl vůbec žádný problém dosáhnout dna, které bylo asi třicet metrů hluboko. Bez nadechnutí jsem mohla plavat několik kilometrů a možná i víc. Vrátila jsem se na pláž. Nikde nikdo nebyl. Tak jsem si došla pro věci a s nimi jsem vlezla do vody. Podle malého kompasu jsem si kontrolovala směr a plavala směr severozápad.

XXXXX

Ležel jsem na slámě a třídil si v klidu myšlenky, jen tak jsem klimbal a představoval jsem si, jak plavu v moři. Moře bylo čisté, ani na břehu nikdo nebyl...podivné představy, nebo sny se mi nějakou chvílí honily hlavou. Vypadalo to jak v reklamním letáku nějaké cestovky. Večer jsem se proběhl po okolí zjistit, co je zde nového a jestli civilizace nedorazila až sem. Vše bylo při starém, až na jeden svah, který se musel utrhout po nějakých deštích, bylo okolí stejné jako před padesáti lety, co jsem tu byl naposled.

XXXXX

Plavala jsem asi dva dny, když se na obzoru začaly zvedat obrysy země. Korsika. Nevědomky jsem zrychlila a pozdě odpoledne přistála někde na severní části ostrova. Mžitky neukazovaly, kde se Poutník přímo nachází. Pochopila jsem jen, že to je někde v horách, na nějaké samotě. Potřebovala jsem nutně pořádnou zbraň.

Podařilo se mi bez úhony překonat útesy a vylézt na břeh.

Namířila jsem si to na západ, něco mi říkalo, že mám postupovat k jednomu hřebenu po pravé straně. Přeběhla jsem silnici a zalehla do křoví. Sto metrů ode mne bylo stanoviště vojáků. Hlídale silnici a tvářili se dost nekompromisně. Počkala jsem si na tmou.

XXXXX

Po asi třech dnech jsem se rozhodl, že bych se mohl podívat po okolí, co se děje. Občas nade mnou přelítnul vrtulník, nebo stíhačka a já potreboval zjistit, jestli zase na mne náhodou nechystají nějakou past. Počkal jsem do večera a pak jsem se rozběhl na výzvědy. Oběhl jsem několik údolí a kopců kolem. V údolí ale hlídali vojáci, docela silné patroly, asi patnáct vojáků plus nějaká technika. Překvapilo mě, že mají na sobě italské uniformy... Že by výpomoc? Opatrně jsem jedno stanoviště obešel a poslechl si, co si povídají. Byly to ale ty známé plky o ničem a chvástání, že Italové s pomocí Al-Kajdy znovu dobyli Korsiku. Necítil jsem se na tom místě moc dobře, byl jsem najednou z ničeho nic unavený. Odebral jsem se zpátky do svého úkrytu, tam únava zmizela. Začal jsem ale uvažovat, že bych se mohl vrtnout do nějakého většího města. Kdyby to nešlo po zemi, tak bych tam mohl doplatvat.

Večer jsem se přikradla k ospalým vojákům. Byli to Italové, blábolili něco v té své hatmatilce, nic jsem jim nerozuměla. Ležela jsem skrytá v trávě kousek od nákladňáků. Chvilími jsem se cítila špatně a byla jsem nějaká malátná. Nakonec to ale přešlo. Pak, když se vojáci zdáli být všichni znavení a hlídka dřímala na svém stanovišti, vypáčila jsem dveře jednoho vozu a vklouzla dovnitř. Chvilí jsem si zvykala na absolutní tmu a pak jsem začala šmátrat kolem sebe. Nahmátla jsem nějakou karabinu, neměla granátomet, ale pro začátek dobrý. Pak jsem objevila bedýnku s granáty, sebrala jsem k tomu i nějaká ocelová lanka a pomalu zase zavřela dveře od vozu. S lupem jsem se protáhla přes spící hlídku a pak už jsem měla volnou cestu do hor.

Moje německé kalhoty tu zrovna nepůsobily důvěryhodně, ale nedalo se nic dělat, zpátky ke spáčkům se mi nechtělo. Budu se muset pohybovat spíše v noci.

Pátrala jsem po Poutníkově a snažila se koncentrovat, aby se mi zase objevily mžitky. Nebylo to ani těžké, stačilo zavřít oči, vydechnout a nechat svoji mysl plynout a ty vidiny se objevily samy. Upoutal mě nějaký ostrý vrchol, byl zubatý jako dýka, pak údolí ve kterém byla malá vesnička. Na konci vsi byl velký hřbitov, snad pro deset tisíc lidí. Bylo to divné, tak malá vesnička a tak velký hřbitov... Muselo to být bezprostřední okolí, ve kterém se Poutník schovával.

Vrchol jsem objevila druhého dne, málem jsem zakopla když se předemnou vyhoupl, kráčela jsem z údolí nahoru do sedla, když se objevil. Působil výhrůžně.

„Musím se dostat na druhou stranu tamtoho údolí.“ Řekla jsem šeptem. Rozhlížela jsem se kolem, ale nic nenasvědčovalo nějaké blízkosti se nebezpečím. Sedla jsem si za veliký balvan a rozbalila „nádobíčko“.

„Blížíš se holka do jeho hájemství. Nic nesmíš posrat!“ Mluvila jsem k sobě. „Druhou šanci by ti už nedal.“ Vyndala jsem granáty a po třech je k sobě přivázala ocelovým lankem.

„To mu snad bude stačit.“ Pistole jsem vytřela dosucha a zbavila soli. Karabinu jsem přehodila přes rameno, byla to standardní M4 s kolimátorem a průhledným plastovým zásobníkem. Všechno jsem pořádně zkontrolovala a pevně utáhla všechny volné řemeny. Cítila jsem se dneska nějaká unavená. To bylo podruhé za tak krátkou dobu, co jsem tady. Jestli to bylo tím sluníčkem, nebo větší nadmořskou výškou jsem nevěděla.

XXXXX

Ráno jsem byl nějak utahaný. Jako by se na mne začala projevovat únava z toho dlouhého honu... těžko říct. Na nic jsem neměl chuť, ale byl jsem už rozhodnut, že odtud zmizím. Jako nejbližší město se nabízelo St. Florent, ale to je moc malé.

„Pudu do Bastia.“ Prohlásil jsem po poledni. Je to sice dál, ale zase tam je větší přístav. Sbalil jsem si věci a na lehkou, jen s revolverem a Glockem jsem vyrazil do údolí.

XXXXX

Na pušku jsem si přehodila tričko a jen tak v podprsence a v kalhotkách jsem se vydala vzhůru do kopce. Sluníčko hrozně páliло a ze mne za chvíli tekly potoky potu. Byla jsem ráda, že jsem se svlíkla, pátrala jsem po tom srubu, ve kterém byl Poutník zalezlejší. Nedalo se předpokládat, že by se odvážil v tuhle dobu ven. Podle mne vyleze nejdřív o půl noci.

XXXXX

Bylo vedro jak nikdy předtím, nohy se mi motaly jedna přes druhou. Jsem rád, že mě napadlo zmizet do stínu města. Sněs bych nějakou koupel, i v moři. Nikde jsem nikoho nezahledl a nechal se zvolna unášet přípravou dalších plánů. V první řadě Norsko, vezmu to zase přes Jižní Afriku, mám tam ještě pár dobrých kontaktů, taky bych se tam mohl zeptat na ty mikrovlnné pistole. V Jižní Africe jsou nejlepší zbraňoví experti na světě.

Scházel jsem dolů, když tu jsem viděl asi kilometr pode mnou nějakou postavu, belhající se nahoru. Schoval jsem se za skálu a prohlídnul si toho blázna. Po chvíli jsem rozeznal, že to je ženská.

„Pitomá turistka!“ Nadával jsem „Jdeš krávo po mojí cestě!“ Zahrozil jsem naštvane.

„Sakra! Co s tebou?!“ Střílet jsem nemohl, přilákalo by to sem nežádoucí pozornost. „Nejlepší bude, když budu dělat jako by nic. Pak ji zabiju.“ Rozhodl jsem se.

XXXXXX

Pomalou jsem lezla po pěšině, byla v okolí jediná, spíš se podobala cestičce pro horské kozy, než jako cesta. Chvillemi se úplně ztrácela a pak se zase objevila. Měla jsem docela žízeň. Nepila jsem asi čtyři dny, naposledy pár kapek, když jsem jela v dešti vlakem.

Pak mě upoutal pohyb nade mnou. Instinktivně jsem šáhla po pistoli, ale když jsem se zadívala blíž, tak to byl nějaký zarostlý chlápek s holí přes rameno. Evidentně mě už musel dávno vidět. Byla jsem naštvaná sama na sebe, že jsem ho neviděla dřív. Štrádoval si to po cestičce ke mně. Byl oblečen do bílé košile a hnědých kraťasů. Korsičan.

„Tys mi tu vole scházel!“ Dělal jsem jako by nic a šlapala dál nahoru. Doufám, že si nevšimne mé zamaskované pušky.

„Měla sis vzít něco kratšího!“ Nadávala jsem si. Hlava se mi motala, chlapík na Poutníka rozhodně nevypadal. Byl to spíš takový střízlík, nebála jsem se ho. Kdyby mi chtěl ublížit... Usmála jsem se.

XXXXXX

Ta kráva kráčela pořád nahoru. Byl sem z ní dost nervózní.

„Co tady chce? Píča!“ Ptal jsem se sám sebe. „Možná nějaká zbloudilá turistka...“ Těžko, hned jsem zamítnul nápad. „To by se nedrápala tak umanutě nahoru! A vůbec, sem turisti moc často nechodí.“ Jen tak mimovolně jsem zkontroloval zbraně. Všechny byly na svém místě.

XXXXXX

Byl už kousek ode mne. Usmívala jsem se, nechtěla jsem komplikace a dala si raději brýle na oči. Moje modré oči by to zvíře mohly k něčemu vyprovokovat. Bůh ví, jak dlouho neviděl ženskou. Prase. „Jen si něco zkus!“ Zahrozila jsem v duchu.

XXXXXX

Dělilo nás asi třicet metrů. Byla to docela pěkná ženská... Tak dvacet roků, možná ani ne. Ale na tyhle věci já už nemám ani pomyslení. Kráčela nahoru, měla pěknou vypracovanou postavu, černé, na krátko střižené vlasy, opálená stehna... Ledabyly na mne mávla, opětoval jsem pozdrav a čekal jak se situace vyvine. Motala se mi hlava a neměl jsem náladu na nějaké orgie...

XXXXXX

Mávla jsem na něj, taky mi odpověděl, ale z jeho pozdravu jsem neměla dobrý dojem. Ani není překvapen, myslela jsem, že už z dále na mne bude volat a mávat. To bych od Korsičana nečekala, takové chladné chování...

Ale Poutník to nebyl, tím jsem si byla naprosto jistá, ten byl vyšší, tenhle má kudrnaté vlasy, Poutník je měl ulízané dozadu a víc černé. Tohle je nějaký místní smeták. Pasáček.

XXXXXX

Už jsme byli kousek od sebe. Usmál jsem se na ní, nechal jsem tomu volný průběh. Rozhodnu se v poslední chvíli. Třeba o ní někdo ví a když nedojde tam kam má, tak ji budou shánět. Minuli jsme na malé, travou zarostlé plošince. Kývli jsme na sebe, nic víc.

Pak mi to došlo... Kam vůbec míří? Dyť tady už končí ostrov! Dál žádná vesnice není! Otočil jsem se.

XXXXX

Byl ode mne pár kroků, zatím na sobě nedával nic znát. Nezdálo se, že by mi chtěl ublížit. Šel docela uvolněně, jeho hůl byla klasická ovčácká hůl. Pokynula jsem mu. Taky kývnul a minul mě. Pomalu jsem se za ním otočila, abych si ho lépe prohlédla. Když mi nesvítilo sluníčko do očí, rázem nabyl jiných proporcí. Prohlédla jsem si ho od hlavy k patě. Pasáček... ale... Polil mě studený pot. Všimla jsem si těch jeho tlustých chlupů na stehnech a udělalo se mi špatně od žaludku, měla jsem nutkání zvracet. Nebyla jsem schopna pohybu, pomalu scházel dolů. Pak se zastavil, otočil se a naše pohledy se střetly, já pořád polykala žaludeční šťávy a měla problémy s rovnováhou. Pozorně si mne prohlížel, vypadal jako ten pavouk, co se spouští z toho stropu...
Zastavil se.

XXXXX

Holčína si mne prohlížela a zdálo se, že má nějaké problémy... Upřeně se na mne dívala a zdálo se, že s ní není něco v pořádku. Vydal jsem se k ní.

XXXXX

To prase se ke mne zase blížilo, byla jsem jako přikovaná. Byl tak hnusný, že jsem si toho nevšimla dříve... Kreatura.

XXXXX

„Je vám něco?“ Zeptal jsem se francouzky. Neodpověděla, civěla na mně a třásla se po celém těle. Znervózňovalo mě to.

XXXXX

Na něco se mne zeptal, nerozuměla jsem mu. Naklonil se ke mne blíž. Chtělo se mi strašně zvracet... Nevydržela jsem to.

XXXXX

„Co se vám stalo?“ Znovu jsem se zeptal, normálně bych ji hodil ze skály, ale něco tu nehrálo. Rozhlídl jsem se kolem, najednou začala zvracet.
„Krávo! Málem si mě poblila!“ Osopil jsem se na ní.

XXXXX

Něco na mne zakřičel. Byl to tentýž jazyk, kterým na mne mluvil, když... Byl rozčilen, asi jsem mu pozvracela boty, nebo já nevím co. Trochu ode mne poodstoupil, jako by se mě štítil. Nebylo pochyb, byl to on. Už jen podle toho obočí a podle toho hnusného pohledu... Zase jsem zvracela.

XXXXX

Tu píču popadl nějaký záchvat, poblila mi boty!
„Co seš zač?“ Rozkřičel jsem se na ní německy. Tomu rozuměla. Sundala si brýle. Němka. Přistoupila ke mně, pozdě jsem si všiml, že v rukou drží dvě pistole.

XXXXX

„Sráči! Chcípni!“ Křikla jsem mu česky do ksichtu a zmáčkla současně spoušť obou mých pistolí.

XXXXXX

Nějaký oheň mi prolítl hlavou a já zavrával a přepadl dozadu. Naštěstí to nebylo moc hluboko, asi pět metrů. Potloukl jsem se ale dost o šutry a díry v hlavě mi taky moc nesvědčily.

XXXXXX

Najednou to ze mne všechno spadlo. Půlku zásobníků jsem do něj vystřílela, než přepadnul do hloubky. Jasně jsem viděla, jak se praštil ještě do temena. Seskočila jsem vedle něho.

XXXXXX

Něco na mne křičela. Moc jsem jí nerozuměl, přemýšlel jsem, kde jsem ji viděl. Nezdálo se mi, že bych ji někdy potkal...

XXXXXX

„Vstávej! Vstávej ty zmrde!“ Zlostí jsem byla celá bez sebe. Prostřelila jsem mu obě kolena.

Nereagoval na to.

„Vstávej ty zmrde! Čůráku!“ Řvala jsem dál, svět pro mne přestal existovat. Byli jsme jen my dva, já a on.

Dva Poutníci.

XXXXXX

Pocítil jsem tupou bolest v kolenou, nemohl jsem s nima hýbat. Pořád na mne něco křičela, nějaké nadávky, ale německy to nebylo. Červená mlha začla pomalu ustupovat.

XXXXXX

„Svině jedna! Víš kdo já jsem?“ A prostřelila jsem mu břicho. Rychle jsem vyměnila oba zásobníky.

Byla jsem už zase ve formě.

Dostala jsem ho!

XXXXXX

Střelila mě několikrát do břicha, pak rychle přebila. Pomalu jsem se pokoušel sednout, šlo to špatně. Nic jsem pořádně neviděl a byl jsem slabý.

XXXXXX

Cítila jsem se skvěle, plná euforie. Znovu jsem mu prostřelila kolena a znovu přebila.

XXXXXX

Už mě to začínalo srát. Kolena jsem měl úplně na kaši, takhle mne nikdo ještě nedostal. Nikdy mě ještě nikdo tak nedoběhnul...moment!

Jen jednou...“

XXXXXX

„Sráči! Čumíš co? Co dokáže malá, zneužívaná děvka! Vid'! Vzala jsem velký kámen a vší silou jsem ho vrhla proti němu. Skutálel se zase o něco níž. Vypadnula mu nějaká pistole, odkopla jsem ji stranou.

„Hovno! Máš po prdeli zmrde! Živej se odsud nedostaneš! Pamatuješ? Pamatuješ si na mne?“

xxxxx

Takový modrý oči patřily... ale to není možné! Musela přece umřít! Po tom pádu a s tím pohrabáčem v břiše... Neměla šanci...

xxxxx

Ležel na břiše a pomalu se otáčel. Vzala jsem další balvan a hodila mu ho na kotník. Schoulil se do klubíčka.

„Bojíš se, sráči?“ Křikla jsem. „Je na čase poznat opravdovou smrt!“ Strhla jsem ze sebe baťoh a vytrásla jsem z něj granáty. Ruce se mi zase klepaly a já nebyla schopna svázat je lankem dohromady. Dalším balvanem jsem se trochu uklidnila.

xxxxx

Házela po mne kameny. Bolelo to. Ne tak, jako když mě kousnul ten pavouk, ale byl jsem už hodně slabý. Byl jsem na sebe naštvaný, že jsem ji hnedka nezabil, nebo nezaútočil první.

xxxxx

Otočil se. Nohy a ruce měl na kaši.

„Tak už víš kdo jsem?“ Zeptala jsem se ho německy. Kývnul.

„Ty parchante! Tak ty si na mne pamatuješ?“ Zase kývnul. Svírala jsem v ruce granát. Usmála jsem se, ale spíš to byl takový zlostný škleb.

xxxxx

Ta děvka se přiznala, že je tou, co jsem si myslel. Jen jsem nechápal, jak to mohla přežít...

xxxxx

„Budeš trpět, sráči!“ Zase jsem se na něj „usmála“ Pokrčil rameny.

„Řekni něco! Tak řekni něco ty zmrde!!!“

xxxxx

„Seš posraná, malá děvka!“ Zasvítily jí očička zlostí.

xxxxx

„Tos posral!“ Hledala jsem nějaký kámen, kterým bych po něm mohla hodit. Nic jsem ale poblíž neviděla. Namířila jsem na něj obě pistole a zamířila do obličeje. Pak mě napadl ďábelský plán.

„Pamatuješ si, co jsem ti provedla, eunuchu?“ Usmál se.

xxxxx

„Vlastně bych ti měl poděkovat...“ laškoval jsem s ní. Potřeboval jsem jí nějak rozhodit, aby se otočila, nebo přestal dávat pozor. Revolver mě hrozně tlačil na kostrč.

„Zbavila si mne velkého břemene.“

xxxxx

„Eunuchu! Seš posranej kleštěnec! Zmrd, nic víc.“ Znova jsem mu rozstřílela břicho. Tekla z něj žlutá břečka.

XXXXX

„A ty seš jen malá kurvička, stvořená jenom proto, abych ji zase narval do prdýlky vařenou mrkev!“ Rozchechtal jsem se. Z břicha mi vytékaly vnitřnosti. Při vzpomínce na mrkvičku se viditelně otřásla. Na chvíli přestala dávat pozor a to stačilo, aby si levou rukou vytáhl revolver a strčil ho k pravé ruce, kterou jsem si chránil pod kyčlema.

XXXXX

„Ty sviňáku!“ Úplně se ve mně vařila krev. „Ty parchante!“ Vykřikla jsem a shýbla se na zem. Vyrvala jsem ze země nějaký velký šutr. Docela jsem se zapotila, ale podařilo se. Okolo mě foukal silný vítr. Zvedla jsem ho nad hlavu a...

XXXXX

Zřejmě se mi ji podařilo rozhodit. Byla rudá vzteky. Páčila ze země úplně smyslů zbavená nějaký další kámen. Nahmatal jsem revolver a natáhnul kohoutek. Ve stejném okamžiku vytáhla ze země veliký balvan.

XXXXX

Mířil na mne velkým revolverem. Spatřila jsem jeho cynický úsměv.

XXXXX

„Posraná děvko.“ Řekl jsem na rozloučenou a střelil ji do břicha. Kámen si pustila na nohy a přepadla dozadu na hlavu. Slyšel jsem jak to křuplo. Ale mnohem intenzivněji jsem slyšel řev nějakých motorů... Zaklonil jsem hlavu a vydechl.

„Kurva!“

Viděl jsem, jak se z nebe na zem spouštějí asi z deseti vrtulníků nějakí vojáci. Palebnou podporu jim dělalo asi šest Harierů a nějaké další vrtulníky...

XXXXX

„Váš plán, plukovníku vyšel! Gratuluju! Jak jste věděl, že ho najde?“

„Nevěděl.“ Odpověděl jsem doktorovi po pravdě. „Ale s tou fintou na sledování a že se jí podařilo „utéct“ to byl dobrý nápad, to přiznávám.“ Usmál se. „Jen...“ dál se smál „...jen jsem měl trochu strach, jestli přežila ten výbuch v té klimatizaci...“

„Co s nima uděláme?“ Zeptal jsem se plukovníka.

„No, co? Kancléř se vyjádřil jasně. Výzkum.“ Pokrčil rameny plukovník. Oba jsme se otočili na ty dva. Byli přikurtováni obrovitými titanovými zámky. Každý byl ve zvláštní místnosti, ale z velína bylo na oba dobře vidět.

Poutník si se zájmem prohlížel zařízení svého nového domova. Fascinovaně jsem na něj hleděl.